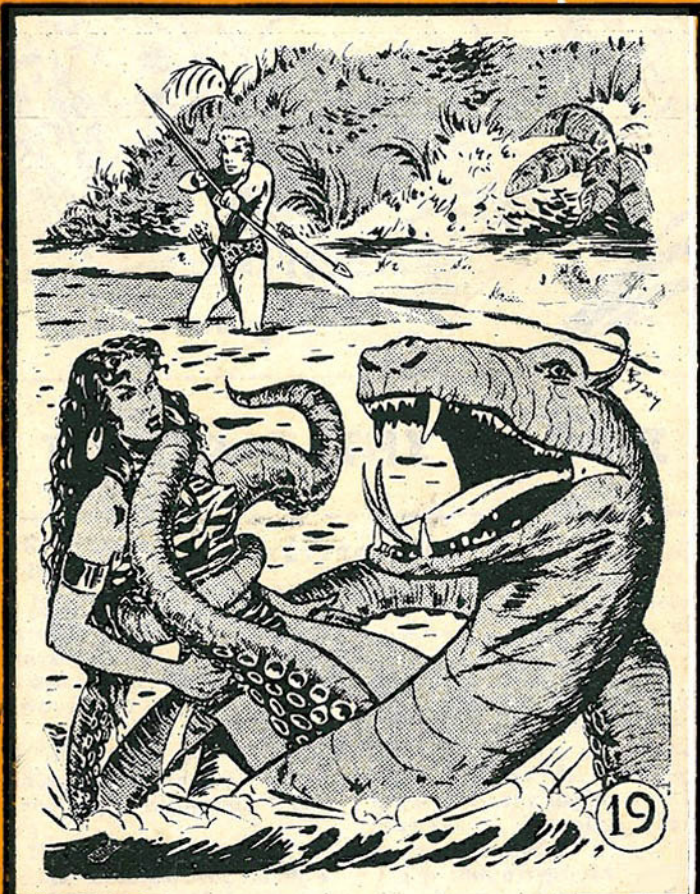

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

ΣΚΗΝΕΣ
ΦΡΙΚΗΣ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Η μελαψή Κόρη της Ζούγκλας τ’ αποχρίνεται στον ίδιο τόνο :

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού κο-
λυμπᾶνε πλάϊ-
πλάϊ στὰ ἴσυχια νερά της λίμνης.
ΠΑίρνουν τὸ πρωϊνὸ μπάνιο τους.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει μ’ ἀνείπωτη λατρεία τὴν πανώρια Ἑλληνίδα. Ψιθυρίζει :

— Κοντά σου νοιώθω πὺς εἶμι ὁ πιδ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου ! ‘Η ἀγάπη σου Ταταμπού, μὲ κάνει νὰ πετάω στὰ σύννεφα !

— Ναί ! Ταρ-
ζάν ! Ναί, ἀγαπημένε μου ! Κι’ ἐγὼ νοιώθω πὺς εἶμαι ἀφάνταστα εὐτυχισμένη κοντά σου ! ‘Ο Γκαούρ εἶναι ἕνας ἀγριάνθρωπος. Ποτὲ δὲν κατάφερε νὰ συγκινήσει τὴν καρδιά μου Πάντοτε ἐσένα ἀγαποῦσα. Πάντοτε ἐσένα θ’ ἀγαπῶ !

Τὴν ἴδια στιγμή ὅπ’ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης ἀκούγεται δυνατὴ φωνή :

— Φιληθεῖτε ! Φιληθεῖτε !

“Ο Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού σταματοῦν. Ἀγκαλιάζονται μέσα στὰ γαλαζοπράσινα νερά. Φιλῶνται μ’ ἀγάπη.

Συνεχίζουν πάλι τὸ κολύμπι τους.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ψιδυρίζει στὴ μελαψὴ Κόρη :

— Ὁ Γκαούρ θὰ στέκεται πάντα ἐμπόδιο στὴν ἀγάπη μας. Πρέπει νὰ πεθάνει. Ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω. Στις φλέβες μας τρέχει τὸ ἴδιο αἷμα. Εἶναι σὰν ἀδελφός μου ! Τί λὲς λοιπόν ; Δέχεσαι νὰ τὸν βγάλεις ἐσὺ ἀπ’ τὴ μέση ;

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα εἶναι πρόθυμη :

— Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, Ταρζάν ! Φτάνει νὰ ζήσουμε πάντα μαζί. Νὰ μὴ χωρίσουμε ποτέ !

Καὶ νά : Μέσα στὰ ἴσχυα γαλανοπράσινα νερά, καταστρώνουν τὸ ἐγκληματικὸ τους σχέδιο.

Ἡ Ταταμπού κάνει ὄρκο στὸ θεὸ Κράουμπα :

— Πρὶν ὃ ἦλοι κρυφτεῖ πίσω ἀπ’ τὸ γαλάζιο βουνὸ τῆς δύσης, θάχω σκοτώσει τὸν Γκαούρ.

Τὸ ἴδιο κι’ ὁ Ταρζάν. Ὁρκίζεται κ’ αὐτὸς στὸν παντοδύναμο θεό :

— Ἄν γίνει αὐτό, θὰ σὲ κάνω παντοτεινὴ συντροφισσά μου κι’ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας :

Ἀγκαλιάζονται γιὰ δεύτερη φορὰ. Φιλῶνται.

Ἀλίμονο ! Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη παραμονεύει κρυμμένος ὁ Γκαούρ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει τὰ λόγια τους. Βλέπει μὲ τὰ μάτια του νὰ φιλιῶνται. Τρῖζει μὲ λύσσα τὰ δόντια. Μουγγρίζει :

— Ἐννοια σας ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ !

Στὸ δεξι χεῖρ σφίγγει τώρα τὸ ρόπαλό του. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ βουτήξει στὰ νερά. Νὰ τρέξει κοντὰ τους !

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή γὰρ φοβερὸ γίνεται.

Τὰ ἴσχυα νερά τῆς λίμνης, ἀναταράσσονται. Ἀφρίζουν. Τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ.

Καὶ νά : Ἐνα ἀπαίσιο, εἰς φρικτὸ τέρας παρουσιάζεται. Τὸ κορμί του μοιάζει μὲ τεράστιο πλοκάμι χταποδιοῦ. Μὲ τὸ πλοκάμι αὐτὸ ἀγκαλιάζει τὴν Ταταμπού. Τὴν σφίγγει μ’ ἀφάνταστη δύναμη !

Ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα ξεφωνίζει σπαραχτικά.

— Βοήθεια Ταρζάν ! Βοήθειαααα !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν στέκεται νὰ παλέψει μὲ τὸ θεριό. Νὰ τὴ σώσει...

Ἀμέσως κολυμπάει ὅσο πὺ γρήγορα μπορεῖ. Βγαίνει ἀλαφιασμένος στὴν ὄχθη.

Ἐνας λευκὸς εὐρωπαϊὸς τρέχει κοντὰ του. Τοῦ δίνει ἕνα μεγάλο τόξο. Μαζί καὶ σάιτες.

Ὁ Ταρζάν τὰ παίρνει. Σαναβουτάει στὰ νερά. Σκοπεύει ἀπὸ μακριὰ τὸ τρομερὸ τέρας. Ὅμως καμμιὰ ἀπ’ τὶς σάιτες του δὲν τὸ βρίσκει. Ὅλες περνᾶνε πάνω ἀπ’ τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ Στοιχειοῦ.

Ἡ ἀμοιρὴ Ταταμπού σπαράζει στὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ ἀπέραντου πλοκαμιοῦ του !

Σὲ μιὰ στιγμὴ γυρίζει τὸ κεφάλι : Κυττάζει τὸν Ταρζάν. Τοῦ φωνάζει σιγὰ :

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας χύνεται σάν μανιασμένη τίγρη πάνω στὸν Ταρζάν καὶ στὴν Ταταμπού...

— Πρόσεξε! Πιὸ ψηλά τις σαίτες σου. Δὲν πρέπει νὰ χτυπήσεις τὸ τέρας!

Ὁ Γκαοὺρ ἀπ' τὴν ἀντικρυνή ὄχθη, παρακολουθεῖ τὴν τραγική πάλη τοῦ θεριοῦ τῆς λίμνης μὲ τὴ μελαψή Κόρη. Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ἀκούσει τὴν Ταταμπού νὰ ὀρκίζεται πὼς θὰ τὸν δολοφονήσει. Τὴν εἶχε δεῖ ἀκόμα νὰ φιλιέται μὲ τὸν Ταρζάν.

Ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ὑπέροχου Ἑλλήνα, δὲν βαστάει ν' ἀντικρούζει τὸ φοβερὸ μαρτύριό της.

Καὶ νὰ: Πετιέται ὀρθός. Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται στὰ νερά. Βγάζει τὴν τρομαχτική κραυγὴ του. Προχωρεῖ μανιασμένος.

Τρέχει νὰ χτυπηθεῖ αὐτὸς μὲ τὸ τέρας. Νὰ σώσει τὴ ζωὴ τῆς ἀπιστῆς συντρόφισσάς του.

Ἡ πανώρια Ταταμπού τὸν βλέπει. Ἀμέσως τραβάει τὰ μαχαίρι της. Χτυπάει ἀνάλαφρα τὸ τέρας. Ἴσα ποὺ τρυπάει τὸ τομάρι του.

Ταυτόχρονα ἓνα παράξενο φῶς ἀκούγεται. Τὸ Στοιχεῖο βουλιάζει τὴν ἴδια στιγμή. Χάνεται στὸ βάθος τῆς λίμνης.

Ὁ Γκαοὺρ φτάνει τώρα κοντὰ στὴν Ταταμπού. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Κολυμπάει σάν τρελλός. Τὴ βγάζει στὴν ὄχθη. Τὴν ἀφήνει κάτω. Ἡ μελαψή Κόρη πετιέται ὀρθή.

Τοῦ ρίχνει ματιὰς ἄγριες. Γεμᾶ-
τες μῖσος.

— Γιατί ἦρθες νὰ μὲ σώσεις ;
Δὲν σοῦ ζήτησα βοήθεια. Εἶμαι
ικανὴ μονάχη νὰ προστατέψω
τὸν ἑαυτό μου ! Τὸ τέρας ἐγὼ
τὸ σκότωσα !

Ὁ Γκαοῦρ τὴν κυττάζει μὲ
οἶκτο :

— Γιατὶ μιλᾷς ἔτσι, Τατα-
μποῦ ; Σεχνᾷς πὼς εἶσαι Ἑλλη-
νίδα ;

Τ' ἀποκρίνεται ξερά :

— Οὔτε εἶμαι, οὔτε θέλω νὰ
εἶμαι Ἑλληνίδα ! Χάσου ἀπ' τὰ
μάτια μου ! Δὲν θέλω νὰ σὲ
ἔξρω πιά !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν πι-
στεύει στ' αὐτιά του. Ρωταίει
χαμένα :

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν Ταρ-
ζάν ;

— Ναί ! Καὶ θὰ γίνω συντρό-
φισσά του. Ἀρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας !

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας σφίγγει
μὲ λύσσα τίς γροθιὰς του. Μουγ-
γρίζει :

— Εἶσαι μιὰ ἄπιστη γυναῖκα !
Μιὰ τιποτένια !

Γυρίζει ἀργά. Προχωρεῖ νὰ
φύγει.

Ἡ Ταταμποῦ βρίσκει τὴν εὐ-
καιρίαν. Μ' ἓνα πηδημα τὸν φτά-
νει. Καρφώνει τὸ μαχαίρι της
στὴ ράχη του.

Τὸ ἄμικορο παλικᾶρι βγάζει
πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται
κάτω...

Ἡ μελαψὴ Κόρη ξεσπάει σ'
ἄγριο γέλιο :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

Ἀμείσως φωνάζει στὸν Ταρ-
ζάν :

— Ἐλα, ἀγαπημένε μου !

Σκότωσα τὸν Γκαοῦρ ! Τώρα
κανέννας πιά δὲν θὰ σταθεῖ ἐμ-
πόδιο στὴν ἀγάπη μας ! Στὴν
εὐτυχία μας !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τρέχει χαρούμενος κοντὰ της.
Τὴν ἀγκαλιάζει.

Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμὴ
ἀπ' ἓνα θάμνο ξεπετάγεται ἡ
Τζέϊν. Μοιάζει μὲ μανιασμένη
τίγρη. Τὰ γατίσια μάτια της πε-
τάνε ἀστραπές !

Σφίγγει κι' αὐτὴ μὲ λύσσα τὸ
μαχαίρι. Χύνεται στὸ ἀπι-
στο ξευγάρνι. Στὸν Ταρζάν καὶ
στὴν Ταταμποῦ. Κι' οἱ τρεῖς
μαζὶ γίνονται ἓνα κουβάρνι. Πα-
λεύουν καὶ χτυπιῶνται σὰν θε-
ριά !

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΧΟΧΟΓΚΑ

Ἐχει περάσει πολὺς καιρὸς
ἀπ' τὴν προηγούμενη περιπέ-
τεια (1).

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πο-
κοπίκο δὲν ζῇ πιά πάνω στὴν
κορφὴ τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ
βουνοῦ. Μαζὶ μὲ τὸν Γκαοῦρ
καὶ τὴν Ταταμποῦ... Οὔτε κι' ἡ
μελιστάλακτη Χουχοῦ μένει στὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Μαζὶ μὲ τὸν Ταρζάν, τὴ
Τζέϊν καὶ τὸν Κραγιαμποῦ (2).

Ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία ἔχουν
κάνει δικό τους νοικοκυριό.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἀπ' τὸ
βραχῶδες βουνὸ μέχρι τὴ σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν, βρίσκειται ἓνα
θεόρατο γέριζο δέντρο. Τὸν
κουφαλισμένο κορμὸ τοῦ δῦ-

(1) Βλέπε τεῦχος ἀριθ. 18 ΤΟ
ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ.

(2) Ἐτσι λέμε τώρα τὸν Μπέ-
μπι. Τὸ γιό τοῦ Ταρζάν.

σκολα θὰ μπορούσαν ν' ἀγκαλιάσουν ἕξη γιγαντόσωμοι ἀράπηδες !

Πάνω στὰ κλαδιά του, ἡ Χουχού ἔχει σκαρώσει ἕνα μακρόστενο πρωτόγονο ξυλένιο καλυβάκι. Τὸ «Ἀπαρτεμάν». ὅπως τὸ λέει αὐτή. Ἡ δ. «Καραγκιὺς μπερντές» ὅπως τὸ λέει ὁ Ποκοπίκο.

Κάτω, ὁ κορμὸς τοῦ θεόρατου δέντρου σχηματίζει μιὰ εὐρύχωρη κουφάλα μὲ δυὸ ἀνοίγματα. Τὸ ἕνα ἀντίκεινται στ' ἄλλο.

Ἐκεῖ ζῇ ὁ διαβηλεμένος νάνος. Μαζί μὲ τὸν ψωραλέο, γέρινχο, σκελετωμένο καὶ τριπόδο γαϊδαρό του. Τὸν Καθαρόαιμο.

Ὁ Ποκοπίκο λέει τὴν κουφά-

λα τοῦ δέντρου «Στοά». Ἡ Χουχού : «Ἀχούρι».

Κάποιο πρωῒ, ἕνας χοντρός ἀράπαρος περνάει τυχαία κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο.

Εἶναι ὁ Χοχόγκι. Ἄγριος καννίβαλος. Φόβος καὶ τρόμος σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἡ μαύρη γόησσα ἔχει βγεῖ στὴ βεράντα τοῦ... «Ἀπαρτεμάν» της. Τραγουδάει μὲ τὴν ἀγαρμπὴ καὶ φάλτσα φωνάρα της :

«*Τυχγάνω ὁμορφότερη
ἀπ' τὰς γυναῖκας ὅλας!..
Κι' ἔχω μουρλάνει τὸ Ντουινιά,
μὲ... συγχωρεῖτε κιδλας !*»

Ὁ Ποκοπίκο κλωτσάει τὸν Καθαρόαιμο :

— Ξύπνα σαῖνι μου ! Δὲν ἀκούς ; Καντάδα σου κάνουνε...

Κάτω, ἔξω ἀπ' τῇ «Στοᾷ», ἔχει ξαπλώσει στή λιακάδα ὁ Ποκοπίκο. Μαζί μὲ τ' ἀπερίγραπτο... σαίνει του.

Αἰθέριος φωτιστέφανος ἀπὸ ἀλογόμυγες πλαισιώνει τὸ ψω-
ραλέο κεφάλι τοῦ ζώου...

Ὁ Χοχόγκα ἀκούει τὸ τρα-
γούδι τῆς μαύρης πυγμαίας. Ἡ
φωνή της τὸν μαγεύει. Ἡ...
ὁμορφιά της τὸν ξετρελλαίνει!

Ὁ ἄμοιρος ἔχει μαρμαρώσει
μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι. Τὴν
κυττάζει χαμένα.

Ἡ Χουχού συνεχίζει τὸ τρα-
γούδι :

*« Πάντες οἱ ἄντρες τῆς Ζουγ-
[κλός,*

μ' ἔχουν κρυφὸ καμάρι...

*Ποῖος θὰν' αὐτὸς ὁ τυχερὸς
ποὺ σύζυγ θὰ μὲ πάρει ! »*

Ὁ Ποκοπίκο σκουντάει τὸ
γαῖδαρό του :

— Τ' ἀκοῦς, σαίνει μου ; Καν-
τάδα σου κάνει !.. Τόκαψες τὸ
χορίτσι, ἀφιλότιμε !

Ἡ καρδιά τοῦ χοντροῦ ἀρά-
παρου, ξεχειλίζει τώρα ἀπὸ ἀ-
γάπη. Φωνάζει στή «μαύρη
γόνυσα».

— Κατέβα, γλυκειά μου ἀρ-
κουδίτσα !.. Ἐγὼ θὰ σέ πάρω.
Ἐγὼ θὰ σέ παντρεῦθῶ !..

Ἡ Χουχού χαμηλώνει ντρο-
παλά τὰ μενεξεδένια της βλέφα-
ρα. Ψιθυρίζει μελιστάλακτα :

— Καλέ δὲν εἶν' ἀνάγκη κα-
λέ !. Ἀστεία τόλεγα ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !

Ὁ χοντροὺς Χοχόγκα τῆς φω-
νάει πάλι. Αὐτὴ τὴ φροῃά ἀ-
γορά :

— Κατέβα, μωρή ἀρκούδα !
Ἐγὼ θὰ σέ πάρω !

Ἡ πυγμαία τὰ χρειάζεται.
Καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεί
νὰ γλυτώσει. Τ' ἀποκρίνεται :

— Καλά, χρυσό μου ! Μὴ κά-
νεις ἔτσι, καλέ ! Κατεβαίνω ,
Τοῦ λόγου σου θὰ μὲ πάρεις !

Γλυστράει μὲ σκέρτσου ἀπ' τὴ
χορτοσχοινένια σκάλα της. Φτά-
νει κάτω. Γυρίζει πρῶτα στὸν
Ποκοπίκο :

— Πολὺ λεποῦμαι, Ἀντρακλά
μου ! Τόσα χρόνια μὲ εἶχες κον-
τά σου καὶ δὲν ἀντεληπθεις τὴ
... γλυκαδά μου !

Τοῦ δείχνει τὸ χοντροὺ καννί-
βαλο. Συνεχίζει :

— Ὁ... κύριος ἀπὸ δῶ, μόλις
μὲ εἶδε, μ' ἔκανε... ἀνάρπαστη !
Ἐοὺ κᾶτσε μὲ τὸ γαῖδαρό σου
νά... γεροντοκοριάζετε !

Ὁ νάνος πᾶει νὰ σκάσει ἀπ'
τὴ ζήλεια. Πετιέται ὀρθός. Τῆς
φωνάζει :

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πεσο-
δρόμιο ! Κατὰ τὰ μοῦτρα πόψ-
χεις, Χουχούκα μου, τέτοιος
σκυλάραπας σοῦ ταίριαζε ! Χά,
χά, χά !

Γυρίζει ἀμέσως στὸ χοντροὺ
Καννίβαλο :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου ! Πάρτηνε, τὸ λοιπὸν,
καὶ παρθεῖτε γεροπόδαρα ! Μο-
Μονάχα σὰν τὴν κολατοῖσεις,
νά μοῦ στείλεις τὰ κοκαλάκια
της. Θέλω νὰ τὰ περάσω... δεῖ-
τερο χέρι !

Ἡ Χουχού τρομοκρατιέται.
Ρωτάει τὸν ὑπερήφανο «γαμπρό» :

— Δὲν μοῦ λές, χρυσό μου :
Ἐξ ἔρωτος θὰ μὲ νημφευθεῖς,
γιά ἐκ... πείνας ;

Ταυτόχρονα ἀρπάζεται ἀπ' τὴ
χορτοσχοινένια σκάλα. Σκαρφα-
λώνει στ' «ἀπαρτεριάν» της. Φω-

νάει από ψηλά τώρα στο Χοχόγκα :

— 'Αλεβρουάρ νυμφίε ! Δέν παγαίνω πουθενά !

'Ο χοντρος άράπαρος γίνεται μπαρούτι Τά βάει με τον Ποκοπίκο. Τοῦ φωνάζει άγρια :

— 'Εσύ μου τή φόβισες ! Τιώρα θά δεις τί θά σου κάνω !

Τόν άρπάζει άπ' τὸνα ποδάρι. Τόν σηκώνει ψηλά. Τόν στριφογυρίζει με φόρα πάνω άπ' τὸ κεφάλι του. Τέλος τὸν αφήνει.

'Ο άμοιρος νάνος έκσφενδονίζεται πρὸς τὰ ἐπάνω. Φτάνει στήν κορφή κάποιου δέντρου. Σβέλτος, καθώς είναι, άρπάζεται άπ' ἓνα κλαδί. Συγκρατιέται. Δέν γκρεμοτσακίζεται κάτω. Σώζεται από βέβαιο θάνατο.

'Ομοις μυαλό δέν βάζει.

'Από ψηλά πού βρίσκεται τώρα, τραβάει τή σκουριασμένη κι' άνάπρηη(?) χατζάρα του. Φωνάζει άγρια στὸν Καννίβαλο :

— 'Αν εἶσαι άντρας βρέ, χοντροάριπα, ανέβα πάνω νά λογαριαστοῦμε. Θά σέ σφάζω σάν... καρπούζι ! 'Αμέεε !

'Ο Χοχόγκα δέν τοῦ δίνει σημασία. 'Ο νοῦς του πετάει ψηλά. Στ' άπαρτεμάν τῆς «μαύρης γόησσας».

Καί νά : 'Αρπάζεται άπ' τή χορτοσχαινένια σκόλα. 'Αρχίζει νά σκαρφαλώνει... Φτάνει στή μέση.

'Αλίμονο ! 'Ο 'Αράπαρος εἶ-

(3) 'Η χατζάρα του Ποκοπίκο εἶναι σπασμένη τώρα. Κάποτε ἔκανε νά χτυπήσει ἕναν άγριο κόνικλο. 'Η λάμα τῆς θρῆκε με ἑμμή σέ μιὰ πέτρα. Κόπηκε στὰ δύο.

ναί πολύ χοντρος. Πολύ βαρύν. Τά χορτόσχοινα δέν άντέχουν. Γιά λίγες στιγμές τρίζουν. Τέλος κόβονται. 'Ο Χοχόγκα γκρεμοτσακίζεται κάτω. 'Ομως δέν μπορεί νά ξανασηκωθεί. 'Εχει στρυμπουλήξει τὸ ποδάρι του.

'Ο άμοιρος σπαράζει σάν λιβωμένο θεριό. Οὐρλιάζει άπ' τοὺς πόνους.

— Βοήθειαια ! Σώστε με !

'Η Χουχού, τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο» τῆς Ζούγκλας, τὸν κοροϊδεύει από ψηλά :

— Παντρειά μου ἤθελες, χονσό μου ; Καλά νά τὰ πάθεις ! Χά, χά, χά ! 'Αι' τί νόμισες ; Γιά τὰ μούτρα σου εἰμ' ἐγώ : 'Οχι πὼς νά στοῦ παινευτῶ, μά τοῦ λόγου μου μ' ἔχουνε ζητήσει κἀν καί κἀν ! Καθότι, ὅπως γλέπεις τυγχάνω μούρλια, ἡ ἀφιλότιμη ! Φτού μου ! Φτού μου, νά μὴν άβασκισθῶ !

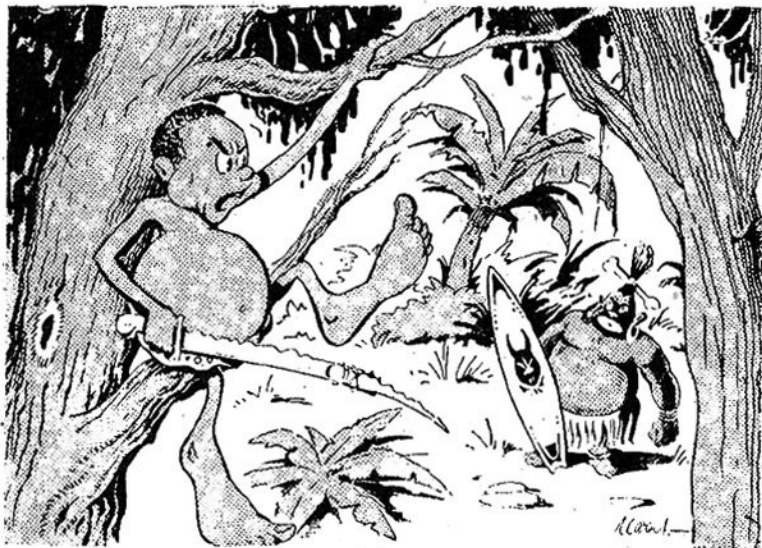
'Ο Χοχόγκα πονάει τώρα ἀκόμα πιὸ πολύ. Οὐρλιάζει σπαρχιτικά :

— Πεθαίνω ! Σώστε με ! .. Σώστε με ! ..

'Η πυγμαία τὸν λυπάται. Κατεβαίνει άπ' τὸν κορμό τοῦ δέντρου. Σκύβει πάνω άπ' τὸ χοντρο άράπη. Πασχίζει νά ξαναφέρει στή θέση τὸ ποδάρι του. Μουρμουρίζει :

— Τί νά σοῦ κάνω, καυμένε ! .. 'Επρεπε νά σ' αφήσω ἐδῶ. Νά σέ φάνε οἱ ἀλογόμυγες τοῦ Καθαρόαιμου. 'Αλλά ἔχε χάρη . . . Σέ λυπήθηκα ! .. 'Η καρδιά μου γλέπεις, εἶναι τρυφερή σάν τή μυτζήθρα ! Μὲ συγχωρεῖτε κύ-
λας !

Στὸ μεταξύ κατεβαίνει άπ' τὸ δέντρο ὁ Ποκοπίκο. Τρέχει

‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει στὸν καννίβαλο :

— “Αν εἶσαι ἄντρας, ἀνέβα πάνω νὰ λογαριαστοῦμε !... ”

κοντὰ στὸ Χοχόγκα. Σηκώνει τὴ Χατζάρα του. Ἀναστενάζει βαριά :

— Ἀμάν, ψυχάρα πὺν θὰ θε-
ρίσω, ἀδερφέ μου ! Μάγκα κἄνε
τὸ πατέρημά σου ! Θὰ σὲ σφά-
ξω... ἀνυπερθέτως !

Ἡ Χουχού προφταίνει. Τ’
ἀρπάζει τὸ χέρι :

— Μή, χρυσό μου ! Λέν θέλω
νὰ χυθεῖ αἷμα... λόγῳ ἐμοῦ!..

‘Ο νάνος εἶναι ἀνένδοτος :

— “Ἀσε με, μωρὴ Μαυτέλ !..
” Ἀσε με νὰ τοῦ κλαδέψω τὴν
κεφάλαι !.. “Οχι γιὰ τίποτ’ ἄλλ’ ο.
Μόνο καὶ μόνο γιὰ νά... βάλει
μυαλό !

‘Ο χοντρός καννίβαλος ἔχει
τρομοκρατηθεῖ. Παρακαλᾷ τὸν

Ποκοπίκο :

— Λυπήσου με !.. Μὴ μοῦ
παίρνεις τὸ κεφάλι !.. Θὰ γίνω
σκλάβος σου !.. “Οτι ἔχω καὶ
δὲν ἔχω, πᾶρτα δικὰ σου !.. Σοῦ
χαρίζω καὶ τὶς ἑκατὸ γυναῖκες
μου ! Στις χαρίζω ὅλες !..

‘Ο Ποκοπίκο δὲν ἀκούει τί-
ποτα.

— Βρὲ θὰ σὲ σφάξω καὶ θὰ
πείς κι’ ἓνα τραγοῦδι !..

‘Ο Ἀράτης κλαίει τώρα :

— Λυπήσου με !.. Ἐμεῖς εἴμα-
στε φίλοι !..

‘Ο νάνος ἔχει ἀγύριστοι κε-
φάλαι

— Δὲν πειράζει. “Ἀσε νὰ σὲ
σφάξω καὶ μετὰ... συνεχίζοιμε
τὴ φιλία μας !..

Ἡ Χουχού ἔχει γίνει μπα-
ρούτι. Δὲν ἀντέχει ἄλλο. Ἀρ-
πάζει τὸν Ποκολίκο ἀπ' τὸ
λαιμό :

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ !.. Ἄν
πειράξεις τὸ «Νυμφίος» θάχεις
νὰ κάνεις μὲ μένα !. Τρίχα—
τρίχα θὰ στο μαλίσω τό... μου-
στάκι.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
δὲν τὰ σηκώνει κατὶ τέτοιαι. Τῆς
δίνει γερὴ γροθιά στὸ στομάχι :

— Νά, καὶ μὴ τὴ γράφεις !..

Ἡ πρώτη δὲν πιάνεται. Εἶναι
γιὰ δοκιμὴ !..

Τέλος ἀρπάζονται στὰ χέρια.
Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μ' ἀ-
φάνταστη λύσσα.

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΡΑΜΜΑ !

Ξαφνικά ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ
φτάνουν στ' αὐτιά τους. Βαρὺ
καὶ γογγισμὸ ποδοβολητό..

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς
ἓνα μπουλούκι καννίβαλοι πα-
ρουσιάζονται. Μπροστά ἓνας φο-
βερός ἀράλης. Ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ Ποκολίκο κι' ἡ Χουχού τὸ
βάζουν στὰ πόδια.. Τρυπῶνουν
σὰν σαῦρες μέσα σὲ πυκνὸ θά-
μνο.

Οἱ Καννίβαλοι τοὺς χάνουν
ἀπ' τὰ μάτια. Ψάχνουν ἐδῶ κι'
ἐκεῖ. Πουθενὰ δὲν τοὺς βρί-
σκουν.

Τέλος τρέχουν κοντὰ στὸ χον-
τρὸ ἀράπη. Τὸν ἀναγνωρίζουν
μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ὁ Ἀρχη-
γός τους μουγγρίζει :

— Σκύλε Χοχόγκα !.. Ἐπὶ
τέλους ἔπεσες στὰ χέρια μας !
Ἐκατὸ γυναῖκες ἔχεις ἀρπάξει
ἀπ' τὴ φυλή μας !. Τώρα θὰ
τὰ πληρώσεις ὅλα !..

Λυὸ ἀπ' τοὺς ἀνθρωποφάγους

τὸν σηκώνουν στὰ χέρια. Ξεκι-
νᾶνε.. Ὁ Ἀρχηγός κι' οἱ ἄλλοι
τοὺς ἀκολουθοῦν.. Τραβᾶνε γιὰ
τὸ χωριό τους.

Ὁ Ποκολίκο χρημμένος στὸ
θάμνο ψιθυρίζει στὴ Χουχού :

— Αὐτόνε κλάψανε ! Κατὰ
τὰ φαινόμενα, ὁ «Νυμφίος» σου,
θὰ φαγωθεῖ.. ἀνύμφευτος !

Βγαίνουν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ
θάμνο.

Ὁ νάνος χαιρετάει τὴν πυ-
γμαία :

— Τοῦ λόγου μου ἄμολῶ με-
λάνι !

— Που θὰ πᾶς, χρυσὸ μου ;

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ χαρέμι
τοῦ Χοχόγκα. Οἱ ἑκατὸ γυναί-
κες εἶναι δικές μου. Μοῦ τίς
χάρισε !..

Ξεκινᾶει. Τραβᾶει κατὰ κεῖ
ποῦ φηγαν κι' οἱ Καννίβαλοι.

Ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ.
Φυσάει καὶ ξεφυσάει ἀπ' τὸ
κακό της. Μουρμουρίζει :

— Ἐκατὸ γυναῖκες, σοῦ λέει !

Πφ.. Σπουδαῖα τὰ λάχανα !..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
παραξενεύεται :

— Γιατί, μοιρὴ Μαρξέλ ;

Τ' ἀποκρίνεται σοβαρὰ - σο-
βαρά :

— Καθότι τοῦ λόγου μου ἀξί-
ζω γιὰ... τρακόσες ! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κῶλας !

Προχωροῦν ἀρκετά. Ὅμως
πουθενὰ δὲ βρίσκουν τοὺς καν-
νίβαλους μὲ τὸ Χοχόγκα !..
Φαίνεται πῶς θάχασαν τὸ μονο-
πάτι. Θὰ πῆραν ἄλλη κατεύ-
θυνση ἀπ' αὐτοὺς..

Ἔτσι παρατλανῶνται στὴν
ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγγλα.
Φτάνουν στὴ λίμνη ποῦ ξέρουμε.

Καὶ νά : Μὲ τὴν πρώτη μα-
τιά πού ρίχνουν, τὰ μάτια τους
γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη.

Ἀντικρύζουν πεσμένο κάτω
κι' ἀκίνητο τὸν Γκαούρ. Πλάι
του παλεύουν καὶ χτυπιῶνται ὁ
Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν !

Γρήγορα κι' οἱ δύο κρύβονται
πίσω ἀπ' ἓνα θάμνο. Παρακο-
λοῦθουν τὸ κακὸ πού γίνεται.

Ἡ Χουχού ρωτᾷει σιγὰ :

— Τί τρέχει, Ποκοπίκο ; Τί
κάνουνε ;

Τῆς ἀποκρίνεται χαμένα :

— Καλά, εὐχαριστῶ. Ἔσεῖς ;

Ἡ πυγμαία κυττάζει παραξε-
νεμένη. Ψιθυρίζει :

— Τρεῖς μῆνες εἶχα νὰ δῶ
τοὺς Ἀφεντάδες ! Πολὺ ἀλλά-
ξαν ! Καλὲ τρώμαξα νὰ τοὺς
γνηρίσω ! Μπὰ σὲ καλὸ τους !

Ὁ καυγᾶς συνεχίζεται. Ἡ
Τζέϊν τραβάει τὰ μαλλιά τῆς
Ταταμπού. Ὁ Ταρζάν δίνει τρο-
μαχτικὴ γροθιά στὸ σαγόνι τῆς
συντροφισσᾶς του. Τὴ σωριάζει
κάτω. Πάνω στ' ἀσάλευτο κορ-
μὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Ὅμως
γρήγορα ξανασηκώνεται. Χύνε-
ται πάλι σὰν μανιασμένη τίγρη
στὴν πανώρια Ἑλληνίδα. Μὲ τὰ
νύχια ζητάει νὰ τῆς βγάλει τὰ
μάτια !

Ἡ Χουχού ρωτᾷει χαμένα :

— Παλεύουνε, Ποκοπίκο ;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει σο-
βαρά :

— Ὅχι. Κάνουνε... Σοιηδικὴ
γυμναστικὴ !

Ἀμέσως βγαίνει ἀπ' τὴν κρυ-
ψώνα. Τραβάει τὴ σκοουριασμέ-
νη κι' ἀνάπηρη χατζάρα του.
Τρέχει νὰ τους χωρίσει. Στριγ-
γλίζει :

— Κουράγιον βρέε ! Τσακω-

θεῖτε καὶ μὴ μαλλώνετε ;

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Χουχού.
Τρέχει ξωπίσω του. Φωνάζει :

— Καλὲ ντροπὴ σας, καλέ !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὅμως νά : Δὲν προφταίνουν
νὰ κάνουν λίγα βήματα. Ξαφνι-
κὰ ἓνας γιγαντόσωμος ἀράπαρος
ξεπετάγεται μπροστὰ τους. Φοι-
νάζει ἄγρια :

— Δρόμο !.. Μακρὰ ἀπὸ
ἔδω !. Μὴ ξυγώζει κανέναν !

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἀκούει. Κά-
νει νὰ προσπεράσει ..

Ὁ μαῦρος τραβάει τὸ μα-
χαίρι Χύνεται πάνω τους.

Ὁ νάνος κι' ἡ Χουχού τὸ
βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ
σῶθουν...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀράπη φτάνει
ἀκόμα στ' αὐτιά τους :

— Ἐξω παλήσφυλα !.. Θά
σᾶς σφάξω !..

Ὁ Ποκοπίκο κοντοστέκεται
γιὰ λίγο. Γυρίζει. Ρωτᾷει δυ-
νατά :

— Ἐ, Μπάρμπαα !.. Τί σὲ
βάλανε σένα ; Δραγάτη στους...
καυγάδες τους ;!

Συνεχίζουν τὸ φευγιό ...

Ἡ Χουχού ρωτᾷει :

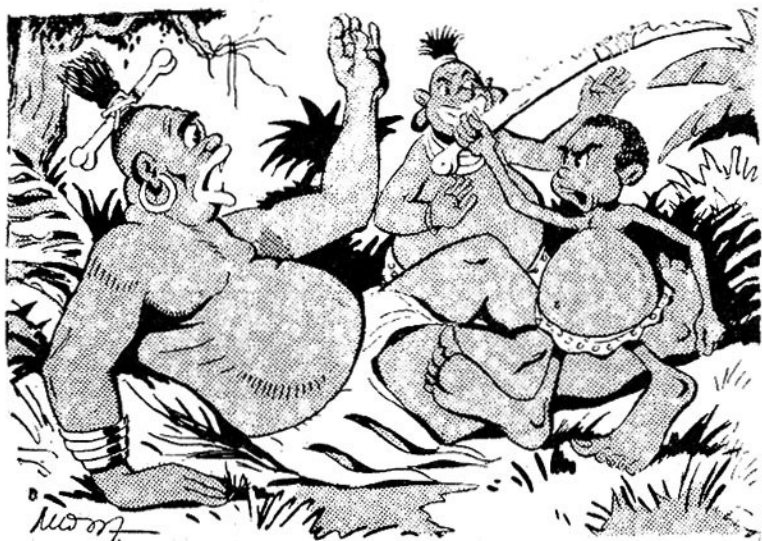
— Πού θὰ πάμε, Ποκοπίκο ;

Μουρμουρίζει λαχανιασμένος ;

— Στὸ Μάξ Ἀρλαν !.. Πρέ-
πει νὰ τρέξει νὰ τοὺς χωρίσει.
Ἄν τοὺς ἀφήσουμε θὰ φᾶνε τὰ
μουστάκια τους !..

Νὰ ὅμως ! Στέκονται τυχεροί.
Ὁ ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης βρι-
σκεται ξαφνικὰ μπροστὰ τους.
Εἶχε πάρει τὸ μονοπάτι κατὰ
τὴ δύση. Τραβοῦσε γιὰ τὴ σπη-
λιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ νάνος τοῦ ἐξηγεῖ βιαστικά :

Ὁ χοντρός ἀρίπαρος παρακαλάει:

— Μὴ μοῦ παίρνεις τὸ κεφάλι. Λάψου με !...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Τζέϊν ἔχουνε πιαστεῖ μαλλιά μὲ μαλλιά. Ὅσο γιὰ τὸν Γκαούρο, θεὸς χωρέσθηκε !..

Ὁ Μόξ Ἀρλαν μουρμουρίζει ἀνήσυχος :

— Δὲν εἶναι δυνατόν ! Ὁ Γκαούρο, ὁ Ταρζάν κι' οἱ συντροφιστές τους, εἶναι φίλοι τώρα ..

Καὶ νά : Δὲν ἀφήνει στιγμή νὰ χαθεῖ. Ἀμέσως παίρνει δρόμο. Τρέχει κατὰ τὴ λίμνη. Θέλει νὰ δεῖ καὶ μὲ τὰ μάτια του τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Ἄν εἶναι ἀλήθεια πὼς παλεύουν, θὰ τοὺς χωρίσει. Ἄν ἔχουν γίνει ἔχθροί, θὰ τοὺς κάνει φίλους !

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουζοῦ τὸν ἀκολουθοῦν. Ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης τρέχει πολὺ πιὸ γρήγορα. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸν χάνουν ἀπ' τὰ μάτια τους.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τέλος ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία φτάνουν στὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ μακελιό. Σταματᾶνε σὲ κάποια ἀπόσταση. Κρύβονται πάλι σὲ πυκνὸ θάμνο. Γουρλώνουν τὰ μεγάλα κομικὰ μάτια τους. Κυττάζουν μὲ περιέργεια. Μὲ ἀγωνία !..

Καὶ νά : Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ὁ

“Αρχοντας της Ζούγκλας, πα-
σίζει να χωρίσει τις δυο μα-
νιασμένες γυναίκες. Τη Τζέιν
και την Ταταμπού.

“Όμως η συντρόφισσά του τὰ
καταφέρνει. Μ’ ἀνένταστα γρή-
γορη κίνηση, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω
μιά πέτρα. Μὲ λύσσα και μανία
τὴν πετάει στὴ μελαψή ‘Ελλη-
νίδα! Ἡ πέτρα βρῖσκει τὴν
Ταταμπού στὸ κεφάλι. Ἡ ἄμοι-
ρη Κόρη βγάζει σπαραχτικὸ
βωγμητὸ. Σωριάζεται κάτω ἀ-
ναισθητὴ!

“Ο Ποκολίκο μουρμουρίζει :

— Πάει τὸ κορίτσι! Τὸ φά-
γανε μπ-μπέσικα!

Ἡ Χουχού στραβώνει τὰ χε-
λιά :

— Πφ! Χαρά στὴν ὁμορφο-
νιά! Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἀνώτε-
ρη. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

“Ο γάνος τὴ σκουτίζει :

— Σκασμός! Στάσου νὰ δοῦ-
με πέρα κάτω! Θὰ χάσω τὴ
συνέχεια.

Ἡ «μαύρη γόησσα» χαμογε-
λάει εἰρωνικά :

— Ποιὰ συνέχεια, βρὲ βλάξ!
Στὸ σινεμά νομίζεις πὼς βρί-
σκεσαι;

Καὶ νὰ : “Ο Ταρζάν βλέπει
τώρα τὴν ἀγαπημένη του Τα-
ταμπού ἀναισθητὴ κάτω. Γίνε-
ται θεριὸ ἀνήμερο. Ἀρπάζει τὴ
Τζέιν ἀπ’ τὸ λαιμό. Ζητάει νὰ
τὴν πνίξει! Μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— Κακούργα! Μονάχα ὁ Χά-
ρος θὰ σὲ γλυτώσει ἀπ’ τὰ χέ-
ρια μου!

“Ο Ποκολίκο κουνάει τὸ κε-
φάλι :

— Χμ... Συζυγικὲς τρυφερό-
τητες!

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει :

— Κι’ ὕστερις σοῦ λένε παν-
τρέφου νὰ δεῖς προκοπή! Ἄμ’
δὲν κάθομαι στὸ ράφι οὐδὲν
χρόνια, καλύτερα! Νὰ μοῦ πλέ-
ξουνε οἱ ἀράχνες τό... νεφρικὸ
μου!

Λὲν προφαίνεται νὰ τελειώσει
τὰ λόγια της. “Ο γάνος τὴ
σκουτίζει πάλι :

— Σκασμός, μὲ μπερδεύεις.
Δὲν θὰ καταλάβῃ τὴν ὑπόθεσι.
“Ο,τι ἔχεις νὰ μοῦ πεις, μοῦ τὸ
λὲς στὸ... διάλειμμα!

Κι’ οἱ δυὸ κυττάζουν πάλι μὲ
γοητλωμένα μάτια.

“Ο Ταρζάν σφίγγει ἀκόμα μὲ
λύσσα τὸ λαιμὸ τῆς συντρόφισ-
σάς του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ Τζέιν θὰ
εἶναι νεκρή.

Νὰ ὅμως! Τὴν ἴδια στιγμὴ
παρουσιάζεται ὁ Μάξ Ἀρλαν.

Φαίνεται πὼς κάπου θάχει
κρυφτεῖ κι’ αὐτός. Βγαίνει τώ-
ρα νὰ τοὺς συμψηλώσει. “Οπως
εἶχε πεῖ.

Ἀλλὰ τί παράξενο! “Ο Ἀμε-
ρικανὸς τυχοδιώκτης φτάνει κόν-
τὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.
Χωρὶς λέξη νὰ βγάλει ἀπ’ τὸ
στόμα του, κάνει κάτι τρομερὸ :
Τραβάει τὸ πιστόλι του. Πυρο-
βολεῖ τὸν Ταρζάν στὰ στήθια!

“Ο λευκὸς γίγαντας σωριάζε-
ται κάτω βαρὺς. Ἡ Τζέιν ἀγ-
καλιάζει μὲ λαχιάρα τὸ σωτήρα
της. Τὸν φιλάει μ’ ἀγάπη κι’
εὐγνωμοσύνη!

— Σ’ εὐχαριστῶ Μάξ! Μ’ ἀ-
πάλλαξες ἐπὶ τέλους ἀπ’ αὐτὸ τὸ
τέρας!

“Ο πανώριος Ἀμερικανὸς τὴν
κυττάζει στὰ μάτια :

— Ναί, Τζέιν! Τώρα εἶσαι
λεύτερη! Θὰ γίνεις δική μου

συντρόφισσα! Θα ζήσουμε για πάντα μαζί!

— Ο Ποκοπίκο αναστενάζει :

— Μπράβο! Μεγάλος, σιμφιλιωτής ο άτιμος!

— Η Χουχού μουρμουρίζει κατασκασμένη :

— Τόχω προσέχει : "Όλες οι... άσχημοιούρες έχουνε τύχη! Μονάχα έμεις μένουμε ρέστες! Έμεις οι... κουκλές, που κακοψόφο νάχουμε! Με συγχωρείτε κιόλας!

— Ο νάνος έχει γίνει θηρίο. Φυσάει και ξεφυσάει :

— Άζοις τον παληάνθρωπο! Νά σκοτώσει τον Τυρζάν για να του πάρει το κορίτσι! Δεν μπορεί να γίνει άλλοιως : Πρέπει να τον σφάξω!

Τραβάει με λύσσα τη χατζάρα του. Κάνει να ξεπεταχτεί απ' το θάμνο.

Δεν προφταίνει. Τα μάτια της κοντόχοντρης πυγμαίας γουρλώνουν παραξένα. Κρατάει τον Ποκοπίκο :

— Κύντα! Κύνταξ' έχει!

Κι' οι δυο μαζί μαρμαρώνουν τώρα Κυττάζουν με φρίκη!

Μπροστά τους αντικρύζουν τους... έναντους τους. Τόν Ποκοπίκο και τη Χουχού! Όλοιδιοι μ' αυτούς. Μονάχα μεγαλύτεροι στο μπόι. Πιο ψηλοί. Πιο χόντροι!

— Ο νάνος ψιθυρίζει χαμένα :

— Βρε πώς μεγαλώσαμε!

— Η πυγμαία συμπληρώνει :

— Φτού μας! Φτού μας να μην άβασκαδούμε!

— Ο δεύτερος «Ποκοπίκο» τραβάει τη σκουριασμένη κι' άνάπηρη χατζάρα του, Προχωρεί στα δάχτυλα των γυμνών ποδα-

ριών του. Φτάνει πίσω απ' τον Μάξ Άρλαν. Του δίνει γερό χτύπημα στο κεφάλι.

— Ο Άμερικανός τυχοδιώκτης πέφτει κάτω ξερός.

— Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζεται. Φωνάζει στον άλλο «Ποκοπίκο» :

— Γεια σου... έαυτούλη μου! Νά ζήσεις χίλια χρόνια!

Στο μεταξύ φτάνει κι' η μεγαλώσωμη «Χουχού». Άρπάζει τη Τζέιν απ' τα μαλλιά. Οι δυο γυναίκες πιάνονται στα χέρια. Παλεύουν και χτυπιώνται με λύσσα.

— Ο νάνος, κρυμμένος στο θάμνο, καθώς βρίσκεται, γυρίζει στην πυγμαία :

— Χουχού!

— Τ' είναι, χρυσό μου;

— Σκούντα με νά... ξυπνήσω! Μου φαίνεται πώς κοιμάμαι κι' όννιρεύομαι!

— Κι' εγώ το ίδιο, Ποκοπίκακι μου! Άλλά είμαι κάργα εύτυχής. Δεν θέλω να ξυπνήσω!

— Γιατί κορή μαμζέλ;

Χαμηλώνει τα μενεξεδένια της βλέφαρα. Ψιθυρίζει γλυκά :

— Καθότι είναι ή πρώτη βολά όπερ κοιμάμαι... μαζί σου! Με συγχωρείτε κιόλας!

— Ο νάνος κι' η πυγμαία κοντεύουν να τρελλαθούν. Δεν μπορούν να πιστέψουν στα μάτια τους! Στ' αυτιά τους!

— Η Χουχού τραβάει το σύντροφό της :

— Πάμε, χρυσό μου! Έδώ έχει φαντάσματα!..

Ξετρυπώνουν κι' οι δυο απ' το θάμνο. Κάνουν να τó βάλουν στα πόδια.

Και νά : Τήν ίδια στιγμή Ένας λευκός Εύρωπαίος τρέχει ξωπί-

Ὁ Γκαούρ κρατάει στὴν ἀγκαλιά του ἀναίσθητο τὸ Γκαούρ, Ἡ Ταταμπού τὴν Ταταμπού.

σω τους. Φωνάζει :

— "Ε, σεις ! ... Σταθεῖτε ! ... Σὰς χρειάζομαι ... Θὰ πληρωθεῖτε καλά !..

Ποῖος τὸν ἀκούει ὅμως ! Ἡ Χουχού κ' ὁ Ποκοπίκο τρέχουν ὅσο μποροῦν πὺδ γρήγορα.

Ὁ ἀγνωστος λευκὸς τοὺς κυνηγáει. Ρίχνει στὸν ἀέρα καὶ κάμποσους πυροβολισμούς.

Ὁ νάνος γίνεται καπνὸς ἀπ' τὴν τρομάρα του. Ὅμως ἡ Χουχού δὲν ἔχει ἀτρόμητη καρδιά σὰν κι' ἐκεῖνον. Οἱ σφαίρες σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Σωριάζεται κάτω λιπόθυμη !..

Ὁ Εὐρωπαῖος φτάνει γρήγορα κοντὰ της. Μὲ λίγα χτυπήματα

στὸ πρόσωπο, τὴ συνεφέρνει. Γιά λίγες στιγμὲς τὴν κυττάζει κατὰπληκτος. Ψιθυρίζει :

— Μάλιστα ! Μιά τέτοια Χουχού ζητοῦσα ! Εἶμαι τυχερὸς πὺδ σὲ βρῆκα !

Γυρίζει ἀμέσως τὸ κεφάλι. Ψάχνει γὰ τὸ νάνο. Πουθενά δὲν φαίνεται. Μορμουρίζει στεναχωρημένα :

— Κοῦρμα ! Ἐχασα ἓναν ἐξαιρετικὸ Ποκοπίκο. Ἦταν ὁ λóιδιος !

Σηκώνει τώρα τὴ Χουχού. Τὴν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι. Προχωρεῖ κατὰ τὸ μέρος πὺδ γίνηκε τὸ μακελειό...

Ἡ πυγμαῖα φωνάζει. Διαμαρτύρεται :

— Καλέ, ἄφησέ με, κύριε Τέ-
τοιε μου ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ
ζεῖνες πού ξέρεις !.. "Ἄν μ' ἀ-
γαπείς, νὰ μὲ ζητήξεις ἀπ' τὸν
ἀφέντη μου !..

Προσθίτε κατασκασμένη :

— Καλὲ τί καχὸ εἶν' αὐτό ; !
"Οποῖος μὲ 'δεῖ ξετρελλαίνεται
ἀγρίως ! Ἄχ, θεέ μου ! Διὰ τί
μ' ἔκανες τοσοῦτον... μούρλια ; !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

"Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα
τὸν Ποκοπίκο. Ὁ φουκαρὰς ἀπ'
τὴ λαχτάρα του τρέχει σὰν ἄ-
γριος κόνικλος !.. Οἱ φτέρνες
του χτυπάε στ' αὐτιά !

Τραβάει κατὰ τὸ νοτιά. Καί
νά : Γρήγορα φτάνει στὸ θεό-
ρατο δέντρο τοῦ τρελλοῦ γορι-
λάνθρωπου. Ὁ Νταμπούχ βρι-
σκαται πάνω στὰ κλαδιά. Στὴν
πρωτόγονη ξυλένια καλύβα του.

Ὁ νάνος τοῦ φωνάζει λαχα-
νιασμένος :

— Μπαρμπαδεινόσαυρε ! Κά-
τελθε, ἀδερφέ μου, καθότι πᾶ-
με χαμένοι !

Ὁ Νταμπούχ τὸν ἀκούει. Τὸν
βλέπει. Βγαίνει ἀπ' τὴν καλύβα.
Πηδαίει ἓνα ἓνα τὰ κλαδιά. Γλυ-
στράει ἀπ' τὸν κορμό. Φτάνει
κάτω.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ γρή-
γορα-γρήγορα :

— Ἄστα μάγκα καὶ μὴ τὰ
ρωτᾷς !.. Πέρα στὴ λίμνη γίνε-
ται μεγάλο μακελιό. Ὁ Γκαοῦρ,
ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού. . . .
αἰωνία τους ἡ μνήμη ! Ἡ Χού-
χου καθαρίζει τώρα τὴ Τζέιν !.
Ἐγὼ βάρεσα μὲ τὴ χατζάρα μου
τὸν Ἀμαξάρλαν ! Τὸν ἔρριξα
κάτω ξερό. Ὑστερὶς παρήτησα

τὸν... ἐαυτό μου ἐκεῖ. Τόβαλα
στὰ πόδια !.. Ἡρθα νὰ σὲ βρῶ !..

Παίρνει βαθιὲς καὶ γρήγορες
ἀνάσες. Συνεχίζει :

— Πάντως, μπαρμπαδεινόσαυ-
ρε, ἡ ὑπόθεσις εἶναι πολὺ περε-
δεμένη. Ὁ Ταρζάν ἀγαπάει τὴν
Ταταμπού. Ἡ Τζέιν ἀγαπάει τὸν
Ἀμαξάρλαν. Ὁ Γκαοῦρ ἀ-
γαπάει τὴ Χουχού. Ἐγὼ ἀγα-
πάω τὸν Ποκοπίκο καί... βάλτου
ρίγανη ! Μπλέξαμε στὶς ἀγάπες,
ἀδερφέ μου !..

Ὁ γοριλάνθρωπος δὲν ἔχει κα-
ταλάβει καὶ πολλὰ πράγματα ...
"Ὅμως δὲν χάνει στιγμὴ. Ἀμέ-
σως ξεκινάει. Τρέχει κατὰ τὴ
λίμνη. Θέλει νὰ δεῖ μὲ τὰ μά-
τια του τί συμβαίνει !..

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ.
Μὰ πού νὰ τὸν φτάσει. Σὲ λίγο
ὁ Νταμπούχ χάνεται ἀπ' τὰ μά-
τια του !

Ἀμέσως μὴ ἰδέα περνάει ἀπ'
τὸ μυαλό τοῦ νάνου. Μουρμου-
ρίζει :

— Θὰ τρέξω στὴ σπηλιὰ τοῦ
Μεγαλειώτατου. Νὰ βρῶ τὸ ..
βαφιοστηράκι ⁽⁴⁾ μου ! Νὰ τοῦ
πῶ... ζωὴ σὲ λόγον του !

Ἀλλάζει ἀμέσως μονοπάτι.
Τραβάει κατὰ τὴ δύση. Παρα-
μιλάει μονάχος :

— Πρῶτα θὰ περάσω νὰ πά-
ρω τὸν... Καθαρόαιμο ! Ἀφοῦ
ἔχω κούρσα, γιατί νὰ παγαίνω
μὲ τὸ πόδι ; !

Καὶ νά : Σὲ λίγο φτάνει στὸ
δέντρο τους. Μὲ τὴ «Στοᾶ» καί
τ' «Ἀπαρτεμάν».

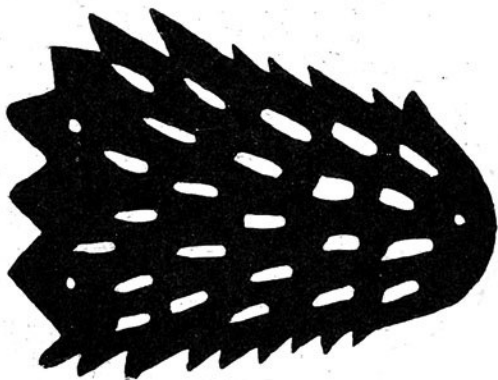
Ὁ ψωραλέος γαῖδαρος κοιμᾷ-
ται βαθιά. Ροχαλίζει σὰν μεθυ-

(4) Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἐγγλέσι
τὸ Μπέμπυ, Κραγιμπού,

⑤

ΝΑΧΡΑ·ΝΤΟΥ

σμένος Δράκος.

‘Ο Ποκοπίκο τοῦ σερβίρει χαμ-
μά σαρανταριά κλωτσιές.

— Ξύπνα, σάινι μου !.. Ξύ-
πνα φτερωτό μου αἶτι !..

‘Ο Καθαρόαιμος ἀνασηκώνει
τὸ κεφάλι. Γκαρίζει θυμωμένα.
Σάν νά τοῦ λέει :

— “Αἰ παράταμε, χριστιανέ
μου !.. Τὴν ὄρεξή σου ἔχω,
πρωί-πρωί ;

Σηκώνεται ἀγοροξυπνημένος.
Μαχμουρλής !

‘Ο νάνος πηδάει στὴ ράχη
του. Τὸν σπηρουνίζει μὲ τὶς γυ-
μνές φτέρες !

Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ ξε-
κινάει. Προχωρεῖ μὲ τὰ τρία του
ποδάρια. Σάν νά χορεύει σάμπα !

‘Ο Ποκοπίκο κορδώνεται. Κα-
μαρώνει σάν γύφτικο σκελάρνι !

‘Ο θρυλικὸς φωτιστέφανος
ἀπ’ τὶς ἀλογόμυγες, τοὺς ἀκο-
λουθεῖ !

Ο ΝΕΙΡΟ

‘Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ;

‘Ο νάνος φτάνει τώρα μὲ τὸ
φτερωτὸ σάινι του στὴ σπηλιά
τοῦ “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας !

Καὶ νά : Τὰ μάτια του ἀντι-
κορβίζουν κατὶ τρομερό ! Κάτι ἀ-
πίστευτο !

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν, ἡ Ταταμποῦ κι’ ὁ Μπέϊμ-
πυ, βόλσκονται ὅλοι ἐκεῖ. Γεροί
κι’ ὀλοζώνταντοι ! Κάθονται σὲ
πέτρες. Σὲ κορμούς δέντρων.
Κουβεντιάσουν ἡσυχά-ἡσυχά !

‘Ο Ποκοπίκο γιὰ λίγες στιγ-
μὲς μαρμαρώνει πάνω στὴ ράχη
τοῦ Καθαρόαιμου. Τέλος συνέρ-
χεται κλπώς. Ρωτάει χαμένα :

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κυριοί μα-

καρίτες ! Μπορεῖτε νὰ μοῦ πεῖ-
τε, σὰς περικαλῶ : ‘Η σπηλιά
τοῦ κυρίου Ταρζάν εἶν’ ἐδῶ, γιὰ
ὁ... “Άλλος Κόσμος ;

“Ολοι ξεκαρδιζονται στὰ γέ-
λια γιὰ τ’ ἄστεϊο του.

‘Ο νάνος πηδάει ἀπ’ τὸ φτε-
ρωτὸ αἶτι. Ζυγώνει. ‘Εκείνοι χα-
χανίζουν ἀκόμα.

— Μπράβο ! “Ολο κέφι μοῦ-
σαοτε ! Φαίνεται πὼς καλοπερ-
νάτε ἐδῶ στὸν... “Άδη !

‘Η πανώρια Ταταμποῦ τὸν
ρωτάει :

— Τί ἔχεις Ποκοπίκο ; Τί σοῦ
σημβαίνει ; Φαίνεσαι ἀλλοιωτί-
κος ! Μονάχος γυρίζεις ;

‘Ο νάνος ἀναστενάζει :

— Μονάχος, τί νὰ κάνω ! Τὸν
ἄλλο Ποκοπίκο τὸν ἄφησα στὴ
λίμνη. Μόλις καθάρισε τὸν “Α-
μαξάρλαν, ἐγὼ ἔφυγα.

‘Η Ταταμποῦ γελάει πάλι.
Τοῦ ἐξηγεῖ :

— Γιὰ τὴ Χουχού σὲ ρωτάω,
κουτέ ! Πὼς γυρίζεις μονάχος ;
Δὲν τὴν πῆρες μαζί σου ;

‘Ο Ποκοπίκο ἀποκρίνεται σο-
βαρά-σοβαρά :

— Τὴν πῆρα τὴν φουκαριάρα.
Μαζὶ ξεκίνησαμε... Μὰ τὴν ἔχα-
σα καθ’ ὁδὸς ! “Οσο γιὰ τὴν ἄλ-
λη Χουχού, δὲν μποροῦσα νὰ
τὴν πάρω. Αὐτὴ τραβιδότανε ἀπ’
τὰ μαλλιά μὲ τὴν κυρά Ταρζά-
να !

“Ολοι σοβαρεύουν τώρα. Κα-
ταλαβαίνουν πὼς τὸ λογικὸ τοῦ
ἄμοιρου νάνου ἔχει σαλέψει.

‘Ο Ποκοπίκο γυρίζει ἀμέσως
στὴν Ταταμποῦ :

— Ντροπὴ σου, κυρά Τέτοια !
“Ωστε ἔτσι τὸ λοιπόν ! “Αγαπᾷς
τὸ Μεγαλειότατο ! Θέλεις νὰ μοῦ
γίνεις... βασιλοσάρα !

Ὁ Ταρζάν δίνει τρομαχτική γροθιά στὸν Γκαούρ. Τὸν σπρώχνει κάτω.

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ πιά σοβαρός. Γελάει μὲ τὴν καρδιά του :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

Ὁ νάνος τὸν κυττάζει μὲ οἴκτο. Κουνάει τὸ κεφάλι :

— Φουκαρά Μαντράχαλε ! Ἐσὺ γελάς ἐδῶ, καὶ τὸ κουφάρι σου σαπίζει πέρα στὴ λίμνη !

Γυρίζει ἀμέσως. Ξαναπηδαῖε στὴ ράχη τοῦ Καθαρόαιμου. Προχωρεῖ νὰ φύγει.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ἡ Ταταμπού, τοῦ φωνάζουν :

— Ἐ, Ποκοπίκο ! Γιατί φεύγεις ; Στάσου. .

Γυρίζει τὸ κεφάλι σοβαρός. Τοὺς ἀποκρίνεται βαριά :

— Περίττον ! Μὲ μακαρίτες δὲν θίλω νταραβέρια ! Οἱ ζογ-

τανεὶ μὲ τοὺς ζωντανούς, κα' οἱ ἀποθαμένοι μὲ τοὺς ἀπιθαμένους ! Ὁλέ !

Σπηρουνίζει τὸ φτερωτὸ τρίποδο αἰ του. Χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς καταπράσινες φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ μένουν ὅλοι σιωπηλοὶ καὶ συλλογισμένοι.

Πρῶτος ὁ Κραγισμπού ρίχνει τὴν ιδέα :

— Πρέτει νὰ τρέξιμε στὴ λίμνη... Κάτι τρομερὸ θὰ συμβαίνει. Τὸ λογικὸ τοῦ Ποκοπίκο ἔχει σαλέψει...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέϊν, ἡ Ταταμπού συμφωνοῦν.

Ὅλοι μαζί πυρματάνε τὴ σπη-

λιά. Τρέχουν για τή γνωστή λίμνη. Πρώτος και καλύτερος ο γιός του "Αρχοντα τής Ζούγκλας. "Ο καλόκαρδος κι' ατρόμητος Κραγαριπού !

Τέλος φτάνουν εκεί. "Ομως σταματάνε σέ μικρή απόσταση άπ' τήν όχθη. Τά μάτια τους ανοίγουν διάπλατα. Σιά πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ο τρόμος ! "Η φρίκη !

"Αντικρύζουν κάτι αφάνταστα τραγικό !

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΧΟΧΟΓΚΑ

"Ας ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας.

Είδαμε τόν Ποκοπίκο νά συναντάει τυχαία τόν Μάξ "Αρλαν. Τόν άκούσαμε νά του μιλάει για τό φοβερό μυκελειό που είδε νά γίνεται στην όχθη τής λίμνης.

"Ο "Αμερικανός τυχοδιώκτης παραξενεύεται. Του φαίνονται άπίστευτα ! "Ομως παρατάει τό νάνο. Τρέχει όσο μπορεί πιο γρήγορα. Βιάζεται νά φτάσει εκεί. Νά χωρίσει τούς μανιασμένους συντρόφους. Νά τούς ξανακάνει φίλους.

Και νά : "Ανεπάντεχο έμπόδιο στέκεται στο δρόμο του.

Σαφηνικά συναντιέται μέ μπουλούκι μαύρων καννιβάλων. Δυό άπ' αυτούς κρατάνε στα χέρια ένα χοντρό άράπη.

"Ο Μάξ "Αρλαν τόν άναγνωρίζει άμέσως. Είναι ο Χοχόγκα. "Ενας άπ' τούς πιο καλούς ίθαγενείς φίλους και συνεργάτες του

Τώρα βρίσκεται στα χέρια τών άνθρωποφάγων. Τραγικός θάνατος τόν περιμένει. Σίγουρα

οί καννίβαλοι θά τόν φήσουν. Θά τόν φάνε !

"Ο "Αμερικανός τυχοδιώκτης έχει γερά μπράτσα. "Ατρόμητη καρδιά. Στιγμή δέν δειλιάζει...

Μέ δυό-τρία υπεράνθρωπα πηδήματα φτάνει μπροστά στούς άνθρωποφάγους. Φωνάζει άγρια :

— Σταθείτε ! "Ο Χοχόγκα είναι φίλος μου ! "Αφήστε τον λεύτερο. "Οποιος τόν πειράξει θάχει νά κάνει μέ μένα ! Με τό πιστόλι μου !

Ταυτόχρονα τραβάει και τό φοινικό του όπλο.

"Ο άρχηγός τών καννιβάλων δέν σηκώνει φρέρες. Είναι κι' αυτός γερός κι' ατρόμητος "Αντρας ! Τ' άποκρίνεται :

— Χάσου άπό μπροστά μου. λευκό σκυλί ! Μή ζητάς νά δοκιμάσουμε και τό δικό σου κρέας !

"Ο Μάξ σφίγγει μέ λύσσα τή γροθιά. Του δίνει τρομαχτικό χτύπημα στο κεφάλι.

"Ο "Αρχικανίβαλος κλονίζεται για λίγες στιγμές. Είναι έτοιμός νά σφριαστεί κάτω.

"Ομως όχι. Γρήγορα συνέρχεται. Τά καταφέρνει νά μή πέσει.

Μ' αφάνταστα γρήγορη κίνηση τραβάει τώρα τό πρωτόγονο μαχαίρι του. Χύνεται νά σπαράξει τόν λευκό αντίπαλο.

"Ο "Αμερικανός προφταίνει. Τ' άρπάζει τό χέρι. "Αποφεύγει τό θανατερό χτύπημα. Ταυτόχρονα του δίνει δεύτερη γροθιά. Πιο τρομερή άπ' τήν πρώτη.

Αυτή τή φορά ο άγριος φύλαρχος δέν άντέχει. Βγάξει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Στό μεταξύ οί δυό καννίβα.

‘Ο Ποκοπίκο λᾶει στὴ Χουχού :
— Βρὲ πῶς μεγαλώσαμε ἔτσι ; !...

λοι πού σιγκώνουν τὸν Χοχόγκα ἔχουν ξεμακρύνει κάμποσο. Οἱ ἄλλοι κυκλώνουν τὸν Μᾶξ ‘Αρ-
λαν ! Πασχίζουν νὰ τὸν πιάσουν
ζωντανό.

‘Ο ‘Αμερικανὸς κρατᾶει ἀπό-
λυτη ψυχραιμία. Στιγμὴ δὲν τὰ
χάνει.

Σηκώνει γρήγορα τὸ πιστόλι.
Σκοπεύει τοὺς ἀνθρωποφάγους
πού προχωροῦν μὲ τὸ σκλάβο.
Τραβάει δυὸ φορές τὴ σκανδάλη :
— Μπάμ ! Μπάμ !

‘Ο Μᾶξ εἶναι ἀφθαστος σκο-
πευτῆς. ‘Η μία σφαῖρα του βρί-
σκει στὸ πόδι τὸν ἕνα καννίβα-
λο. ‘Η ἄλλη τὸν ἄλλο. Σωριά-
ζονται κι’ οἱ δυὸ κάτω. Μαζί
τους κι’ ὁ Χοχόγκα. ‘Ο ἄμοιρος

οὐρλιάζει ἀπ’ τοὺς πόγους το
σιραμπουληγμένου ποδαριοῦ του.
‘Ο ἀτρόμητος ‘Αμερικανὸς κά-
νει νὰ τρέξει κοντά του. ‘Ομως
οἱ ἄλλοι καννίβαλοι τὸν ἔχουν
κυκλώσει. ‘Αδύνατο νὰ τοὺς ξε-
φύγει.

Λίγο νὰ κάνει πὼς κουνιέται,
οἱ ἀνθρωποφάγοι θὰ τὸν σπα-
ράξουν μὲ τὰ κοντάγια τους.

Στὴν τραγικὴ θέση πού βρί-
σκεται μονάχα τὸ πιστόλι θὰ
τὸν σώσει.

‘Ομως δὲν θέλει νὰ τοὺς σκο-
τώσει. Τοὺς χτυπᾶει στὰ ποδά-
ρια. .

Δυὸ-τρεῖς ἀπ’ αὐτοὺς σωριά-
ζονται κάτω. Οὐρλιάζουν σπα-
ραχτικά. Οἱ ἄλλοι τρομάζουν

ἀφάνιστα. Παρατᾶνε τὸν ἀναίσθητο ἀρχηγό. Παρατᾶνε καὶ τοὺς λαβωμένους συντρόφους. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ μαῦρα τομάρια τους!

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν ἔχει σωθεῖ. Ἀμέσως τρέχει κοντὰ στὸ χοντρὸ φίλο του. Ἐκεῖνος κλαίει μὲ πονεμένο παράπονο. Τὸν ἰκετεύει :

— Χί, χί, χί ! Σῶσε με. καλὲ μου φίλε ! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω ! Θὰ ρημάξει τὸ χαρέμι μου ! Οἱ ἑκατὸ γυναικοῦλες μου θὰ μείνουνε στοὺς πέντε δρόμους ! Χί, χί, χί !

Ὁ πανώριος τυχολώκτης τὸν βοηθάει νὰ σηκωθεῖ. Νὰ προχωρήσει !

Χαμένος κόπος. Ὁ Χοχόγκα πονάει πολύ. Τὸ δεξιὸ ποδάρι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πατήσει καθόλου !

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσει ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ξαναγυρίσουν. Θὰ τὸν κάνουν κομμάτια.

Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφαση. Τὸν σηκώνει στὰ χέρια. Ὅμως εἶναι βαρὺς. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ βαδίζει.

Ὁ Χοχόγκα κλαίει ἀκόμα καὶ χτυπιέται :

— Χί, χί, χί ! Τὸ χαρέμι μου ! Τὸ χαρέμι μου !

Ὁ Ἀμερικανὸς προχωρεῖ ἀργά. Καταλαβαίνει πὼς θ' ἀργίσει πολὺ νὰ φτάσει στὸ μεγάλο χορταρένιο καλύβι τοῦ ἀνήμεπου φίλου του.

Στὸ μετοξὺ πρέπει νὰ τρέξει καὶ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Νὰ χωρήσει στοὺς ἄλλους πού σκοτώνονται.

Καὶ νά : Ἡ τύχη, αὐτὴ τῇ

φορὰ, τὸν βοηθάει.

Ξαφνικὰ στ' αὐτιά του φτάνει γνώριμη φωνή. Τραγουδάει :

« Ἐγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκαρος,
τῆς Ζούγκλας ἡ λαχτάρα !
Νὰ ζήσει τὸ Σαῖνι μου,
κι' ἡ θρυλικὴ χατζάρα ! »

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν τοῦ φωνάζει :

— Ἐ, Ποκοπίκο, στάσου !

Ὁ γάνος φρενάρει τὸν Κιθαρόαιμο :

— Βρε μπρερερε !

Ὁ Ἀμερικανὸς φτάνει κοντὰ. Φορτώνει στὴ ράχη τοῦ ψωμάλεου γαϊδάρου τὸ Χοχόγκα.

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Σὲ περικαλῶ, κύριε ! Θὰ μοῦ κοπομεσάσεις τὸ σαῖνι ! Θὰ τὸ πιᾶσει... λάστιχο !

— Ὁ Μᾶξ ἀγριεύει :

— Πήγαινε τоне στὴν καλύβα τοῦ. Τὸ ἓνα ποδάρι τοῦ εἶναι στραμπουληγμένο. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πατήσει !..

Ὁ γάνος θυμώνει :

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ : Ἀγριάδες δὲν σηκώνω τοῦ λόγου μου ! Ὁ φίλος σου νὰ πάει κοντό. Ὅπως παγαίνει κι' ὁ Καθαρόαιμος ! Ἀμέ !

Ὁ Ἀμερικανὸς τοῦ δίνει δυὸ γερὲς καταπρακιές στὸ σβέρκο :

— Χράπ... Χροῦπ !..

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται μὲ μιὰς πρόθυμος :

— Μάλιστα ! Τώρα πού μιᾶς μὲ τό... καλὸ νὰ πάω ! Ὅχι μιὰ, ἑκατὸ βολές !

Χτυπᾶει τὸ γαῖδαρο στὰ καπούλια. Ξεκινάει...

Καθὼς προχωρεῖ τρίβει τὸ σβέρκο του. Ἀναστενάζει :

— Ἀμὰν καρπαζές, ἀδερφέ μου ! Σὰν βαρελότα κάνανε !..

Γρήγορα ὅμως καὶ θυμᾶται.
Γυρίζει. Φωνάζει στὸν Ἀμερικανό :

— "Ε, Ἀμαξάρλαν ! Οἱ σκοτωμένοι ποῦ σοῦλεγα, μπρουκο-λακιάσανε !.. Κάνουνε συμβούλιο στὴ σπηλιὰ τοῦ Μεγαλειότατου!..

Ὁ Μάξ "Αρλαν δὲν τὸν ἀκούει. Ἐχει προχωρήσει μακριά. Τρέχει κατὰ τὴ λίμνη.

Ὁ Ποκοπίκο φτάνει μὲ τὸν Καθαρόαιμο στὴ μεγάλη χορταρένια καλύβα τοῦ Χοχόγκα.

Καὶ νά : Οἱ ἑκατὸ ὁμορφες γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ βγαίνουν χαμογελαστές νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν ἀφέντη τους.

Ἀλίμονο ! Βλέπουν πὼς ὁ Χοχόγκα εἶναι χτυπημένος. Πὼς δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὰ ποδάρια του... Τὰ μοῦτρα τους ἀλλάζουν σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ χαμόγελα σβήνουν ἀπ' τὰ χεῖλια τους. Ἀγριεύουν. Γίνονται θεριὰ ἀνήμερα.

Δυὸ—τρεῖς ἀπ' αὐτὲς τὸν σπρώχνουν ἀπ' τὴ ράχη τοῦ γαῖδαρου. Τὸν γκρεμίζουν κάτω.

Ἀμέσως, ὅλες μαζί, ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυπᾶνε. Νὰ τὸν κλωτσᾶνε. Νὰ τοῦ κάνουν χίλια δυὸ μαρτύρια !

Ταυτόχρονα φωνάζουν :

— Σκύλε ! Κακοῦργε ! Τώρα θὰ πληρώσεις αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔκανες ! Τώρα θὰ σ' ἐκδικηθοῦμε!..

Ὁ Ποκοπίκο ρίχνει λάδι στὴ φωτιά :

— Ἀπάνω του χορίτσια ! Βαράτε μὲ τὴν ψυχὴ οὗς τὸν χοντρούλιακα !. Καὶ νὰ χυρέψετε μὴ στεναχωρηθεῖτε ! Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ ! Σᾶς παίρνω ὅλες !

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ἀφήνουμε τὸν Ποκοπίκο. Γυρίζουμε πάλι πίσω στὴν ἱστορία. Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας πετάμε στὴν ὄχθη τῆς γαλανοπράσινης λίμνης.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ ἀλαφιασμένος φτάνει ὁ Νταμπούχ.

Ὁ τρελλὸς χοριλάνθρωπος βλέπει σκοτωμένους κάτω τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμπού, τὸν Ταρζάν, τὸν Μάξ "Αρλαν... Ἡ Χουχού κι' ἡ Τζέιν εἶναι πιασμένες ἀπ' τὰ μαλλιά. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται.

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση στέκουν δυὸ μεσόκοποι λευκοί. Παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται. Ὁ πιὸ νέος ἀπ' τοὺς δυὸ, εἶναι ἐκεῖνος ποῦχε κυνηγήσει τοὺς νάνους. Ποῦχε πιάσει, ὅπως εἶδαμε, τὴ Χουχού.

Τώρα ἡ πυγμαία βρίσκεται κάτω. Λεμένη χειροπόδαρα. Γύρω στοὺς δυὸ λευκοὺς, μερικοὶ μαῦροι σκλάβοι. Ἐτοιμοὶ νὰ προλάβουν κάθε ἐπιθυμία τους. Νὰ ἐκτελέσουν κάθε διαταγὴ τους.

Ἀντίκρυ, ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιὰ θεόρατου δέντρου, φτάνει σ' αὐτιά τοῦ Νταμπούχ, περίεργος θόρυβος. Κάτι σὰν στρωτὸ τραγοῦδι τζιτζικιού. Μονόκοματο. Χωρὶς διακοπές !

Παράξενο ἀλήθεια ! Οἱ δυὸ λευκοὶ κι' οἱ μαῦροι σκλάβοι τοὺς παρακολουθοῦν τὸ κακὸ ποῦ γίνεται. Βλέπουν τόσους σκοτωμένους κάτω. Κι' ὅμως μένουν ἀτάραχοι. Λες καὶ τίποτα δὲν συμβαίνει.

Ὁ γοριλάνθρωπος νοιώθει τὸ αἷμα του ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Θαρρεῖ πὺς οἱ λευκοὶ ἔχουν χτυπήσει τοὺς ἀγαπημένους φίλους του.

Ἀμέσως βγάξει τρομαχικὸ οὐρλιαχτὸς. Χύνεται νὰ τοὺς σπαραξεῖ.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὴν ἀπίστευτο γίνεται :

Οἱ σκοτωμένοι ζωντανεύουν. Πιετῶνται ὀρθοί ! Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρξάν, ἡ Ταταμπού, ὁ Μάξ Ἀρλαν, ἡ Τζέιν. ἀκόμα κι' ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο. χύνονται νὰ σπαραξοῦν τὸ γοριλάνθρωπο ! Ἄλλος μὲ μαχαίρι. Ἄλλος μὲ πιστόλι. Ἄλλος μὲ ρόπαλο. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ δύο μεσοκόμοι λευκοί. Μαζί με τοὺς μαύρους σκλάβους τους.

Ὁ Νταμποῦχ δείχνεται αὐτὴ τὴ φρενὴ ὑπέροχος ! Μονάχος αὐτός, μὲ τὸ ρόπαλό του, ἀντιμετωπίζει τοὺς ἀμέτρητους κι' ὥπλισμένους ἀντίπαλους !

Φοβερὴ μάχη ἀρχίζει. Τρομαχτικὸ μακελειὸ γίνεται. Τὰ γύρω βουνὰ ἀντιλαλοῦν ἀπ' τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ τρελλοῦ γοριλάνθρωπου.

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνουν στὸν τόπο ποὺ γίνεται τὸ κακὸ, ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρξάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού. Μὲ τὴν ἴδια κατάπληξη ἀντικρῦζουν κι' αὐτοὶ τοὺς... ἐαυτοὺς τους. Τοὺς βλέπουν νὰ χτυποῦν μὲ μανία καὶ λύσσα τὸν ἄμειρο γοριλάνθρωπο.

Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάξει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του. Χύνεται πάνω στὸν «Γκαοῦρ» ! Τοῦ δίνει φοβερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. Τὸν ἀνα-

τρέπει. Ὁ ἄμειρος σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος !

Ἡ Τζέιν τραβάει μὲ λύσσα ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν ἄλλη... Τζέιν.

Ὁ Γκαοῦρ ἀντικρῦζει κάτω ἀναίσθητο τὸ γιγαντόσωμον ἄντρα ποῦχε χτυπήσει ὁ Ταρξάν. Τὸν κυττάζει. Εἶναι ὁλόιδιος μ' αὐτόν. Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος ἔχει σηκώσει τὸ τρομαχτικὸ ρόπαλό του. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τοῦ τσακίσει τὸ κεφάλι.

Ὁ θυρλικὸς Ἕλληνας γίγαντας προφταίνει. Τὸν σηκώνει στὰ χέρια. Τρέχει. Τὸν τραβάει ἔξω ἀπ' τὴ μάχη. Ἐξω ἀπ' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Κόρη. Ἀντικρῦζει κίττω ἀναίσθητη τὴν... «Ταταμπού». Ἰδια, ὁλόidia μ' αὐτήν. Νομίζει πὺς κυττάζεται σὲ καθρέφτη ! Ἄν τὴν ἀφήσει ἐκεῖ, ὁ μανιασμένος γοριλάνθρωπος θὰ τὴν ποδοπατήσῃ.

Τὴ σηκώνει γρήγορα στὴν ἀγκυλιά της. Τρέχει μαζί μὲ τὸν Γκαοῦρ. Τὴ βγάξει ἔξω ἀπ' τὴ μάχη. Τὴ σώζει.

Ὅμως ὁ Νταμποῦχ συνεχίζει νὰ χτυπάει δεξιά κι' ἀριστερά μὲ τὸ τρομερὸ του ρόπαλο. Σίγουρα κανέναν δὲν θ' ἀφήσει ζωντανό !

Ὁ Γκαοῦρ ξαναγυρίζει. Βλέπει τὸ φοβερὸ κίνδυνο. Ἀτρόμητος, ὅπως πάντα, χύνεται στὸ γοριλάνθρωπο. Παλεύει σάν ὁμοῖος μ' ὁμοῖο μαζί του !

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή πηδαίει πάνω στοὺς ὤμους του. Τοῦ δίνει γρήγορες καὶ δυνατές γροθιές στὸ κεφάλι ! Ὁ Νταμποῦχ ζαλίζεται. Παραπατάει. Σωριάζεται κάτω λιπόθυμος.

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνει κι' ὁ Μᾶξ Ἀρλαν. Μὲ τὴν πρώτη ματιά καταλαβαίνει τὴν τραγικὴ παρεξήγηση ποὺ ἔχει γίνει. Φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Σταθεῖτε ! Ἄδικα χτυπιόσαστε ! Θὰ σᾶς ἐξηγήσω.

Ἡ μάχη καὶ τὸ κακὸ σταματάνε μὲ μιᾶς.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώχτης συνεφέρνει γρήγορα τοὺς δυὸ σωσίους. Τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Ἀμέσως τρέφει μὲ τὸ μαντέλι του τὰ μελαψὰ πρόσωπά τους. Τὸ μαντέλι μαυρίζει. Ἐκεῖνα ἀσπρίζουν. Γελάει :

— Βλέπετε λοιπόν ; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι λευκοί. Ἐχουν μεταμορφωθεῖ ἔτσι, γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους.

Ὁ Ταρξάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού, τὸν κυττάζουν χαμένα.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τοὺς δείχνει, τώρα τὰ ψηλά κλαδιὰ τ' ἀντικρυνοῦ δέντρου.

Καὶ νά : Ὅλοι βλέπουν σκαρφαλωμένον ἐπάνω ἓνα λευκὸ εὐρωπαῖο. Ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ αὐτὰ ἔχει στήσει κάποιον μεγάλο, παράξενο μηχανήμα.

Ὁ Ἀμερικανὸς χαμογελάει πάλι. Ρωτᾷ τοὺς δυὸ μεσόκοπους λευκοὺς :

— Γιὰ πέστε μας λοιπόν. Τί

κάνετε ἐδῶ στὴ Ζοϊγκλα ;

Ὁ πιὸ γέρος ἀπ' αὐτοὺς ἐξηγεῖ :

— Γυρίζαμε μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία ἀπ' τὴ ζωὴ σας ! Οἱ ἡθοποιοὶ μας εἶχαν μεταμφιεστεῖ. Καθ' ἓνας πῆρε τὴ μορφὴ ἑνὸς ἀπὸ σᾶς ! Ἀκόμα καὶ τὸ τέρας τῆς λίμνης ἦταν ψεύτικο. Λαστιχένιο. Φουσκωμένο μ' ἀέρα !

Ὅλοι γελάνε τώρα γιὰ τὸ πᾶθημά τους.

Ὁ Γκαούρ συνεφέρνει τὸ γοφιάνθρωπο. Τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τί τρέχει. Ἐκεῖνος φεύγει ἱκανοποιημένος. Τραβᾷ γιὰ τὸ ψηλὸ καλύβι του.

Ὅλοι μαζὶ βοήθανε τώρα. Κατεβάζουν τὴ μεγάλη μηχανὴ ἀπ' τ' ἀντικρυνὸ δέντρο. Πηδάει κάτω κι' ὁ Μηχανικός. Εἶναι ἐνθουσιασμένος :

— Κινηματογράφησα ὁλόκληρη τὴ μάχη ποὺ γίνηκε ! Θὰ προβάλω στὴν Ἀμερικὴ τὴν πιὸ παρὰξενὴ κι' αὐθεντικὴ ταινία ἀπ' ὅσες εἶδε ποτὲ ὁ Κόσμος !.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούγεται μιὰ ἄγαρμπη γλυκεῖα φωνάρα :

— Ἐπρεπε νὰ φωτογραφίσετε κι' ἐμένα, κύριε Τέτοιε μου ! Καθότι τυγχάνω γόησα καὶ μούρλια ! Μὲ συγχωρεῖτε κιὼλας.

Ὅλοι γυρίζουν. Κυττάζουν

τῇ Χουχού. Ἡ ἄμοιρη βρίζεται ἀκόμα κάτω. Δερμένη χειροπόδαρα !

Ὁ Κραγιαμποῦ τρέχει κοντά της. Τὴ λύνει.

Ἡ πυγμαῖα πετιέται ὀρθή. Ρωτάει :

— Καλὲ ποῦναι αὐτὴ ἡ καρὰ καὶ ποῦχε παρὰμορφωθεῖ εἰς Χουχούν ;

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια της.

Χαρούμενες γυναικεῖες φωνὲς ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν !

Καμμιὰ ἑκατοστὴ νῆες κι' ὀμορφες ἀραινουῦλες γτάνουν

στὴν ὄχθη τῆς γαλαξοπράσινης λίμνης.

Εἶναι τὸ χαρέμι τοῦ χοντροῦ Χοχόγκα.

Μπροστά - μπροστά. καβάλλα στὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμο», προχωρεῖ ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποχοπίχο. Ἀνεμίζει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Στριγγλίζει πανηγυρικά :

— Ἐ, μπαρμπά-Σινεματζήδες ! Στῆστε τὴ μηχανάρα σας ! Τραβῆχτε μου καμμιὰ... πεντακοσαριά χιλιόμετρα ταινία ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀβδουλ Χαμήτης, ποὺ λένε !..

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΗΜ.— Παρακαλοῦνται οἱ Ἀναγνώστες μας νὰ διαβάσουν ἀπαραιτήτως τὴ Στήλη Ἀλληλογραφίας τοῦ Κου Νίκου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροι :

Στά τεύχη μας έχω γράψει πολλές φορές για τους περίφημους «Σκοτεινούς ‘Ανθρώπους». Ποτέ όμως δεν ανέφερα ποιοί είναι αυτοί. Κι’ ο λόγος είναι απλούστατος: Γιατί... δεν τους ξέρω!

Όμως μερικά παιδιά φαντάστηκαν — δεν ξέρω πώς — ότι «Σκοτεινούς ‘Ανθρώπους» έννοῶ τὸν ‘Εκδότη καὶ τὸν Συγγραφέα, τοῦ ἔξαιρετικοῦ Περιοδικοῦ ὁ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ».

‘Οχι, παιδιά μου! Κάνετε μεγάλο λάθος! Για νὰ τακτοποιηθεῖ λοιπὸν μιὰ γιὰ πάντα τὸ ζήτημα, κάνω ἀπ’ τὴν ὑπεύθυνη αὐτὴ στήλη μου, τὴν ἐξῆς δὴλωση :

«Τόσον ὁ ‘Εκδότης, κ. Γεωργιάδης, ὅσον καὶ ὁ Συγγραφεὺς τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ» κ. ‘Αστρίτης, εἶναι ἔντιμοι, σοβαροί, κι’ ἀνώτεροι πάσης ὑποψίας ἄνθρωποι. Μόνον ἓνας τρελλός, ἢ ἓνας κακοήθης θὰ μπορούσε νὰ φανταστεῖ πὼς εἶναι δυνατὸν νάχουν καμμιά σχέση μὲ τοὺς «Σκοτεινοὺς ‘Ανθρώπους». Ἐπὶ πλέον, ὁ κ. Γεωργιάδης, ὁ κ. ‘Αστρίτης, κι’ ἐγώ, εἴμαστε παλιοί, καλοὶ καὶ εὐλαβεῖς φίλοι. Τὰ δυὸ Περιοδικὰ μας δέ, «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» καὶ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ», οὐδέποτε ἦλθαν σὲ σύγκρουση. Ἀντίθετα, τὸ ἓνα

ἀγαπᾷ, ὑποστηρίζει καὶ προσ-
τατεύει τὸ ἄλλο».

Στὸ προηγούμενο τεῦχος σὰς εἶχα ὑποσχεθεῖ νὰ γράψω γιὰ ἓνα καινούριο εἰς βάρος μας κα-
τόρθωμα τῶν «Σκοτεινῶν ‘Αν-
θρώπων».

Δύστυχῶς ἡ ἔλλειψη χώρου μ’ ἀναγκάζει ν’ ἀναβάλω τὴν ἀπο-
κάλυψη αὐτὴ γιὰ τὸ ἐπόμενο
τεῦχος.

Διαβάζετε πάντοτε τὴ στήλῃ

Ἀλληλογραφίας. Στὸ ἐξῆς θὰ βρῖσκετε τὴν ἀπάντησιν στὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλνετε.

Ἐπίσης παρακαλῶ τοὺς καλοὺς μου φίλους νὰ μὴ μοῦ γράφουν τόσο συχνὰ χωρὶς γραμματόσημα. Ἐμένα προσωπικά μ' εὐχαριστεῖ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ ἡ καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχετε. Ἄλληλογραφεῖτε μαζί μου. Ὅμως τὸ Περιοδικό σας ἐπιβαρύνεται μὲ 80-100 χιλιάδες τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ σας παράλειψιν.

Ἀμέτρητα παιδιά, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας, μοῦγραψαν πῶς δὲν γελοῦν καθόλου μὲ τὴν τευχάρα τοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ».

Σ' ὅλους αὐτοὺς, κατὰ τὴν ὑπόσχέσιν μου, ἔστειλα ἀπὸ μικὰ Πινακοθήκη δώρεάν.

Φαίνεται λοιπὸν πῶς ὁ ΠΟΚΟΠΙΚΟ δὲν ἀξίζει τίποτα. Γι' αὐτὸ ἀναγκάζομαι νὰ διακόψω γιὰ λίγες μέρες τὴν ἐκδόσιν του. Ἐτοί θὰ ἔχω τὸν καιρὸ νὰ κάνω γενικὴ ἀλλαγὴ καὶ ἀνακαίνισιν στὴν ὅλη καὶ στὴν εἰκονογράφισιν του. Ἀπὸ τὰ τεύχη «Γκαοῦρ—Ταρζάν» θὰ μάθετε τὴν ἡμέρα τῆς ἐπανακυκλοφορίας τοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ».

Στὸ μεταξὺ οἱ πολὺσπαστες φιγοῦρες θὰ δημοσιεύονται κανονικά στὰ τεύχη τοῦ «Γκαοῦρ—Ταρζάν».

Ὅσα παιδιά ζητοῦν ταυτότητες χωρὶς νὰ στέλνουν ὀνόματα καὶ ἀκριβεῖς διευθύνσεις, οὔτε ταυτότητες θὰ τοὺς στέλνουμε, οὔτε καὶ γράμμα μας. Δὲν ὑπάρ-

χει λόγος νὰ ξεδεύουμε γραμματόσημα γιὰ νὰ ξαναλέμε πράγματα ποὺ τόσες καὶ τόσες φορὲς τάχουμε γράψει καὶ ξαναγράψει.

Τὸ τεῦχος ἀρ. 19 «ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ» εἶναι ἡ πιὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια ἀπ' ὅσες ἔχω γράψει ποτέ.

Πολὺ γρήγορα θὰ ἐκτυπωθῶν πολὺσπαστες φιγοῦρες πάνω σὲ χοντρά λευκά χαρτόνια. Ἐτοί οἱ ἀναγνώστες μας θὰ μποροῦν νὰ τίς κόβουν, χωρὶς νὰ καταστρέφουν τὰ τεύχη τους.

Ἐπίσης πολὺ σύντομα θ' ἀρχίσει νὰ κυκλοφορεῖ μιά μεγάλῃ σειρά παραμυθιῶν σὰν αὐτὰ ποὺ ἔγραφα ἄλλοτε, καὶ κυκλοφοροῦσε τὸ ἐκδοτικὸ Κατάστημα «Ἄγκυρα». Τὰ τεύχη, ὧν παρμιμυθιῶν θὰ ἔχουν, ἐξαιρετικὸ ἐξωφυλλο καὶ πλούσια εἰκονογράφισιν. Θὰ κυκλοφοροῦν δὲ ἓνα κάθε Πέμπτη.

Ἡ βιβλιοδεσία τῶν πρώτων 12 τευχῶν ἀρχισε. Ὅσοι φέρουν τὰ τεύχη τους στὰ Γραφεῖα μας, Ἀναξαγόρα 20, θὰ πληρώουν μόνον δραχ. 5.000. Ὅσοι μένουν σ' Ἐπαρχίες, ἐκτὸς τῶν 5.000 θὰ στέλνουν καὶ δραχ. 2.000 γιὰ ταχυδρομικὰ κλειστῆς ἀποστολῆς.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Πρωτότυπη
Φαντασία
για παιδιά

— Όχι, Χρυσίνα μου! Δεν πρέπει ν' απελπίζεσαι... Τὸ παιδί μας μπορεί νὰ ζῇ...

Ἡ πονεμένη Μητέρα ἀναστενάζει :

— Ἀλοιμόνο! Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποῦπσε καὶ τσακίστηκε στὶς πέτρες. Ποιὸς ξέρεi ἂν δὲν τὸ κατασπάραξαν τὰ ἀγρία ὄρνια σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά!

Ὁ Ἀρσένης δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ πιά. Φωνάζει :

— Ἐλα πατέρα! Ἐλα πᾶρε τὸ σπαθί. Θέλω ν' ἀγκαλιάσω τὴ μαννούλα μου!

Ὁ Λιαμάντης πλησιάζει τὸν ἄδρατο γυιό του. Παίρνει στὰ χέρια τὸ σπαθί ποὺ κρατᾷ.

Ἡ Χρυσίνα ρωτᾷ μ' ἀγωνία :

— Ποιὸς εἶν' αὐτός ποὺ σὲ φωνάζει «πατέρα»;

Εκεῖνος ἀποκρίνεται :

— Τώρα θὰ δῆς...

Ὁ Ἀρσένης δίνει τὸ σπαθί στὸν Πατέρα του. Φωγάζει τρεῖς φορές :

— Μποῦρ—φινς—ντάγκ!

Ἀμέσως, ἀπ' τὸ μεγάλο κι' ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς αἵθουσας, μπαίνει σὰν βολίδα, μὲ κλειστὲς

τὶς φτερούγες του, ἓνας μεγάλος δόλοχυσος ἀητός!

Οἱ μουσικοί, οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ ὁμορφες σκλάβες χορεύτριες, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ πλούσιο σαλόνι, τρομάζουν. Τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Φωνάζουν φοβισμένα.

Ἡ Χρυσίνα σταυροκοπιέται σαστισμένη.

Ἀμέσως ξανακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρσένη. Λέει στὸ Χρυσῆ—τὸ ποὺ ἔχει σταθεῖ ἀκίνητος στὴ μέση τῆς αἵθουσας :

— Καλέ μου προστάτη, μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ μας ξαναφάνερώσέ με στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Ἀητὸς τὴ βαρειά καὶ βραχνή του φωνὴ μουρμουρίζει :

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Μὲ τὸ ράμφος του παίρνει τὸ χρυσοπράσινο φτερό ἀπ' τ' αὐτὶ τοῦ ἄδρατο παιδιοῦ.

Τὸ θᾶμμα γίνεται. Στὴ θέση ἀκριβῶς, ποὺ ἀκούστηκε ἡ παρὰ ξενὴ φωνή, παρουσιάζεται ἓνα ὄμορφο, μὰ φτωχοντυμένον παιδί. Κυττάζει γύρω του χαμογε

λώντας χαρούμενο.

— Μὲ θέλεις τίποτ' ἄλλο;
ρωτάει ὁ Χρυσοαητός.

— "Ὁχι... Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά.

— Ἄν μὲ ξαναχρειαστέεις, νὰ
φωνάξεις πάλι τὰ τρία μαγικά
λόγια.

— Εὐχαριστῶ Χρυσοαητέ μου.

Τὸ τεράστιο πουλί, πηδάει
στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἀνοίγει
τις ὀλόχρυσες φτερούγες του.
Χάνεται στὸ σκοτάδι. Ἡ νύχτα
ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ ξεθωριάζει.

Ὁ Διαμάντης ἀγκαλιάζει μὲ
λαχτάρα τὸν ἀγαπημένο του γιό.
Πρώτη φορά τὸν βλέπει.

Ἡ Χρυσίνα ρωτάει τὸν ἄντρα
της μὲ παράξενο ἐνδιαφέρον.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ παιδί;

Ἄν πρόφτασε νὰ τελειώσει τὰ
λόγια της. Μὲ δυὸ πηδήματα ὁ
Ἀρσένης βρίσκεται στὴν ἀγκα-
λιά της. Τὴ φιλάει σάν τρελλός.

Λαχρυσμένος ὁ Πατέρας τῆς
ἐξηγεῖ:

— Ὁ Ἀρσένης μας εἶναι. Τὸ
χαμένο μας παιδί!

Ἡ ἄμοιρη μάννα θὰ λιποθυ-
μήσει ἀπ' τὴ χαρὰ της:

— Ἀγοράκι μου! Χαμένο μου
παιδί!

Τὸν ἀγκαλιάζει κι' αὐτὴ. Τὸν
φιλάει μὲ λαχτάρα. Μὲ λύσσα!

Ὁ Διαμάντης γυρίζει τώρα
στοὺς μουσικούς. Φωνάζει μὲ
κῆφι:

— "Ε, σεῖς ἐκεῖ... Παίξτε μας
χαρούμενους σκοπούς. Εἶναι Ἀ-
νάσταση ἀπόψε!

Τὰ ὄργανα παίζουν. Οἱ χορευ-
τριες στρφογυρίζουν σ' ἓναν
τρελλό, μὰ τρομαγμένο χορό.

Ξαφνικά ἀκούγεται κλαψιάρι-
κη ἢ φωνὴ τοῦ δειλοῦ Ἀρχοντα:

— Λυπηθῆτε με! Τώρα ποὺ
εἴσαοτε λεύθεροι! Τώρα ποὺ
ξαναβροῦκατε ζωντανὸ τὸ παιδί
σας! Μὴ μοῦ κάνετε κακό! Φύ-
γετε ἀπ' τὸν Πύργό μου! Ἀ-
φήστε με νὰ ζήσω μόνος κι' ἡ-
συχος! Ὅλους τοὺς θησαυροὺς
μου νὰ σᾶς χαρίσω! Κι' ὅ,τι
ἄλλο μοῦ ζητήσετε ἀκόμα! Φτά-
νει νὰ μοῦ δώσετε πίσω τὸ χρυ-
σὸ μου σπαθί!

Ὁ Διαμάντης μουρμουρίζει:

— Καλὰ, καλὰ... Αὐτὸ θὰ τὸ
δοῦμε!

Παίρνει τις ἀλυσίδες ποὺ πρὶν
ἀπὸ λίγο ἦταν δεμένη ἡ Χρυσί-
να. Δένει τώρα μ' αὐτὲς τὰ χέ-
ρια τοῦ ἀπαίσιου κι' αἰμοβόρου
Ἀρχοντα.

ΣΤΟ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ὁ Διαμάντης μὲ σηκωμένο
πάντα τὸ χρυσὸ σπαθί, τὸν δια-
τάζει:

— Πάμε κάτω στὰ μπουντρού-
μα τοῦ Πύργου σου! Πάμε νὰ
... ξεκουραστέεις κι' ἐσὺ λιγάκι.

Ἀμέσως γυρίζει στὴ Γυναίκα
του.

— "Ελα κι' ἐσὺ Χρυσίνα μου!
"Ελα νὰ δεῖς τί καλὰ ποὺ περ-
νοῦσα δέκα χρόνια κλεισμένος
σ' αὐτὴ τὴν κόλαση. Τώρα θὰ
νοιώσεις γιατί τὰ βογγητά μου
ἦταν τόσο σπαραχτικά! Τόσο
δυνατὰ ποὺ φτάναν ὥς τ' αὐτιά
σου!

Τραβάει τὸν ἀλυσοδεμένο Ρο-
δόλοφο. Προχωροῦν... Προχωροῦν.

Κατεβαίνουν πρῶτα τὴν ξυλὲ-
νια γυριστὴ σκάλα. Ὑστερα
περνοῦν τὸ σκοτεινὸ διάδρομο

Τ' ἀτέλειωτα μαρμαρένια σκαλοπάτια.

Πίσω τους ἀκολουθοῦν χειροπιασμένοι ἡ Χρυσίνα κι' ὁ Ἀρσένης. Ἡ Μάννα κι' ὁ γιός !

Στ' αὐτιά τους φτάνουν τώρα τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θεριῶν. Συνεχίζουν τὸ λυσσασμένο κρυγὰ τους. Τὴ λυσσασμένη τους πάλι.

Ὁ Διαμάντης στέκεται στήν εἰσοδο. Κραταίει σηκωμένο τὸ Χρυσὸ Σπαθί Φωνάζει :

— "Ε, τί γίνεται ἐδῶ μέσα ;

Στὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς του τὰ θεριά γυρίζουν. Τὸν κυττάζουν ἄγρια. Εἶναι ἑτοίμα νὰ πέσουν πάνω του. Νὰ τὸν κατασπαράξουν !

"Ὅμως ξαφνικὰ κατὶ ἀπίστευτο γίνεται : "Ὅλα μαζί σωριάζονται κάτω στὸ χῶμα. Λές καὶ τὰ χτύπηε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Τὸν ἰζετεύουν :

— "Ελεος μεγάλε μας Ἀφέντη ! "Ελεος ἐσὺ ποὺ κρατᾷς στὰ παντοδύναμα χέρια σου τὸ μαγεμμένο Χρυσὸ Σπαθί ! Ὁ λόγος σου γὰ μᾶς, ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, θὰ εἶναι διαταγή. Γιὰ κάθε σου θέληση καὶ κάθε ἐπιθυμία θὰ θυσιάζουμε τὴ ζωὴ μας !

Ὁ Διαμάντης γυρίζει. Ρωτᾷ τὴ Γυναικα του :

— Τὸ Χρυσὸ Σπαθί λοιπόν, ἦταν ἡ μαγικὴ δύναμη τοῦ κακούργου Ἀρχοντα ;

Τ' ἀποκρίνεται φοβισμένη :

— Ναί... Γιὰ τὸ Θεό ὅμως ! Πρόσεχε νὰ μὴ τὸ ξαναπιάσει στὰ χέρια του. Τὰ Στοιχεῖα θ' ἀναγνωρίσουν πάλι γὰ Ἀφέντη τους ἐκεῖνον !

Ὁ Ἀρσένης μουρμουρίζει :

— Καὶ νὰ τὸ πάρει τοῦ Πα-

τέρρα, δὲν θὰ προφτάσει νὰ κάνει τίποτα. Ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ ξαναπάρω ἀπ' τὰ χέρια ! Ὅπως ἔκανα καὶ τὴν πρώτη φορὰ.

Ἡ Χρυσίνα γυρίζει στὸ γιό της :

— "Ακουσε κι' ἐμένα, παιδί μου ! Δέκα ὀλόκληρα χρόνια ἔζησα σκλάβα κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας ! Μὴ ξεθαρρεύεις ποὺ βρίσκεται τώρα ἀλυσσοδεμένος μπροστὰ μας ! Ὁ κακούργος αὐτὸς εἶναι ἵππουλος, πανοῦργος, σατανικός ! Χιλιάδες ἀνθρώπους εἶδα, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, νὰ σφάζει τὸ σπαθί του... Κι' αὐτοὶ ἦταν θαρραλέα παλλικάρια ! Εἶχαν στὰ χέρια τους μεγάλα, κοφτερὰ σπαθιά. Ἄν, σὲ μιὰ στιγμή μπόρεσες ν' ἀρπάξεις ἀπ' τὰ χέρια του τὸ Χρυσὸ Σπαθί, αὐτὸ γίνηκε γιατί ἦσαν ἀόρατος ! Γιατί δὲν σὲ εἶδε νὰ πλησιάζεις. Ἄν σὲ εἶχε δεῖ, τὸ κεφάλι σου θὰ κατράκυλοῦσε σὰν κουβάρι κάτω στὰ πόδια σου. Πολλοὶ δοκίμασαν, μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ πάρει ποτὲ τὸ χρυσὸ μαγεμμένο σπαθί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀρχοντα Ροδόλφου...

Ὁ Διαμάντης ἀποκρίνεται :

— "Ὁχι, μητέρα ! Ὁ κακούργος εἶναι τώρα ἀλυσσοδεμένος ! Δὲν μπορεῖ νὰ πάρει τὸ Σπαθί. Μὰ οὔτε καὶ τὴ μύτη του νὰ ξύσει !

Ἀμέσως γυρίζει πρὸς τὸ μέρος πού, πεσμένα κάτω, τὸν προσκυνᾶνε τὰ Στοιχεῖα. Φωνάζει :

— Ἐμπρός τώρα ! Σηκωθῆτε πάνω ! Πιάστε στὰ χέρια σας τὰ σῦνεργα τῶν μαρτυρίων !

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε όλοι τόν

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

τεύχος αριθ. 20

Με τόν τίτλο:

“Ο ΧΑΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ,”

Είναι μιὰ ἀπό τίς πιό συναρπαστικές
περιπέτειες Ζούγκλας πού ἔχει γράψει
ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Στό τεύχος αὐτό θά βρεῖτε τήν καλλιτεχνική
πολύσπλαστη φιγούρα

Τοῦ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 19

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιά τή σύνταξη καί ἔκδοση: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁδός Ἀγίου Μελετίου 93.

Γιά τήν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά ἕνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιά τό Ἐξωτερικό Δολλάρια 12.

Γιά ὄσους ἀνήκουν σέ Ὁμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 - Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΓΟΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000